

Patafyzické kolegium Teplice

15/2008

PAKO

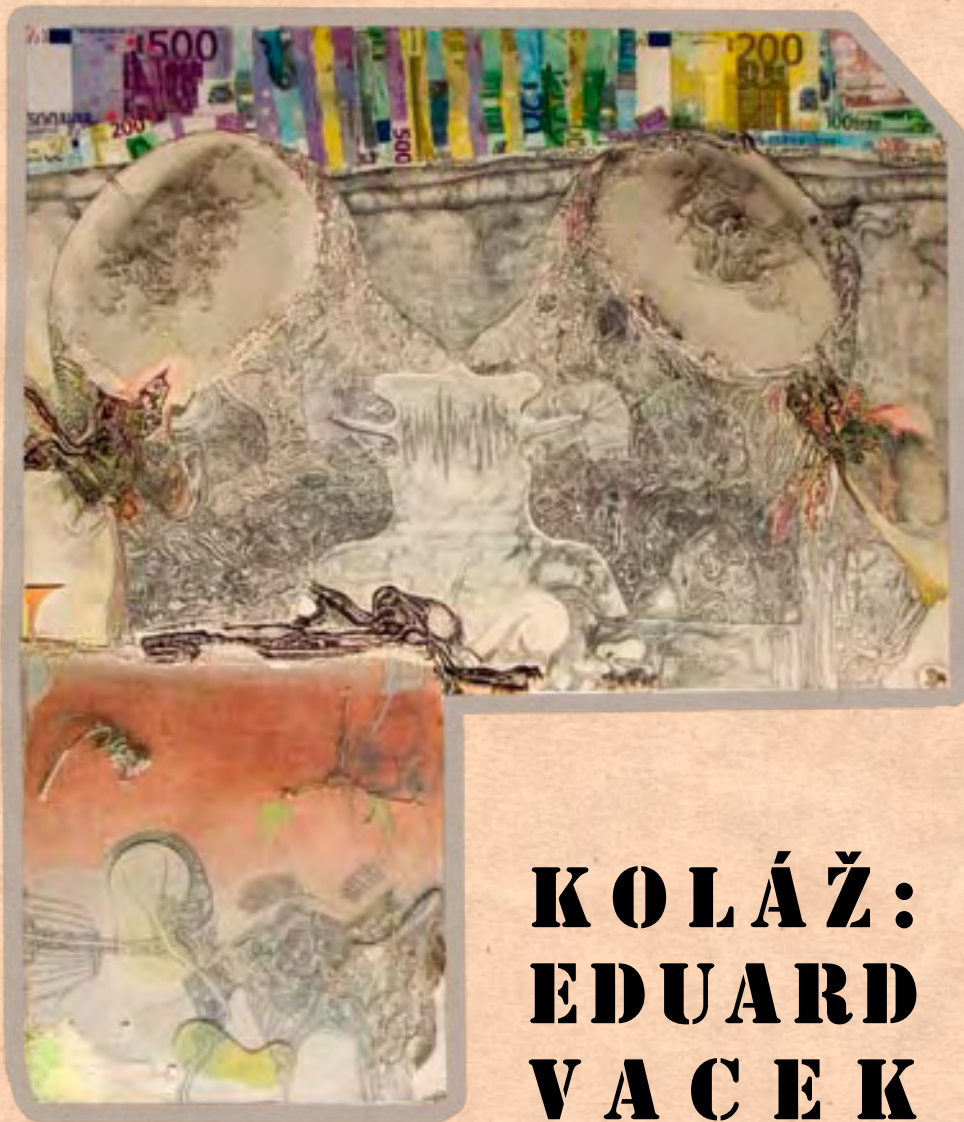
ŽIVOT A SMRT DICYPTERIA

ZE ZLATHO
ESK HO
GENOFONDU

PANDŮŘINA
SKŘÍŇKA
ZVRÁCENOSTI

RADIM HUSÁK

**KOLÁŽ:
EDUARD
VACEK**

Mutanti ovlivňují naše dějiny

V jednom z předchozích čísel Paka jsme vyslovili závažné podezření. Napsali jsme o tom, že lidstvo pravděpodobně nepochází z jednoho zdroje, ale že do jeho vývoje zasáhly závažné genetické vlivy zřejmě z oblasti fauny. Proto se nemohl filosof Nietzsche a jeho následovníci dočkat příchodu nadčlověka. Objevil se naopak jakýsi druh podčlověka (dále jen mutant), který je sice fyzickou konstitucí podoben člověku (dokonce jaksi splývá se základními čtyřmi lidskými typy), ale jeho celková morfologie ukazuje na klon člověka se zvířetem. Toto smísení vyšší formy s nižší formou života mohlo proběhnout opakovaně, proto se můžeme potkat s mutanty na různých vývojových stupních. Na druhé straně je zřejmé, že některé z těchto nižších (snad bychom mohli říci raději variantních) forem života již dnes neexistují - viz např. kentaur, obří, atd.* Ve společnosti člověka mohl přežít pouze mutant, který mu byl podoben. Mutant člověka a zvířete v minulosti výrazně zasáhl do dějin člověka, neboť uplatňuje svá vlastní pravidla, vytváří si svůj vlastní hodnotový systém a formuje si kolem sebe své vlastní kulturní prostředí. Zdá se, že tyto okolnosti působí často antagonisticky ve vztahu k čistě lidské populaci a mohou ve vztahu k ní vyvolávat dramatická střetnutí a sociální pnutí. Někteří kulturní antropologové a kulturní antropologií ovlivnění sociální humanisté pomíjejí tento fakt, když se v poslední době snaží vytvořit tzv. multikulturní společnost. Zkušenosti s vytvářením multikulturní společnosti však nejsou obecně dobré, neboť se smíšená společnost stává zdrojem napětí a společenských krizí. Tyto

krize jsou považovány za důsledky nacionálních, rasových, náboženských a politických střetů. Máme však dobrý důvod se domnívat, že jsou daleko spíše způsobené odlišnostmi života mutantů od člověka.

Za hlavní problém současnosti lze považovat rovnost člověka a mutantu před zákonem. Je to způsobeno tím, že mutant dosud nebyl oddělen od člověka a nebyl označen jako zvláštní tvor. Toto oddělení považujeme za velmi důležité z hlediska jeho neobvyklého statutu, včetně jeho právní ochrany. Vracíme se ke sloům někdejší předsedkyně České národní rady doktorky Burešové, která svého času razila myšlenku, že se věci musí nejprve pojmenovat, aby s nimi bylo možné dále zacházet. Hlavním problémem je tedy skutečnost, že mutant dosud nebyl pojmenován a označen. Redakce PAKA nechce konkrétně, byť i v pozitivním smyslu, označovat jednotlivce jako mutanty. To musí udělat úřady a jejich specialisté. Redakce PAKA se pouze soustředí na důsledky a zvláštnosti jejich existence. Naši ctižádostí je rozpoutání veřejné diskuse na toto téma a snesení důkazů jejich odlišnosti od člověka. Věříme tomu, že rozmanité humanitární organizace zabývající se ochranou práv utiskujících a utištěných, útočníků i jejich obětí, většín a menšín, atd., si najdou svůj prostor a svoji realizaci i při uplatňování práv mutantů.

Lektor Zahlubovač

* Pozn. red. Mnohé z těchto tvorů popisuje řecká mytologie.

kresba: autor

úvodník úvodník úvodník úvodník úvodník

WC VĚC VEŘEJNÁ

Teplícím se podařilo vyřešit problém nedostatku veřejných záchodků, který sužuje i mnoho dalších českých měst. Po špatných zkušenostech s rozmístěním přenosných záchodků TOI (nikdo je nevyvážel), se místní magistrát rozhodl nainstalovat síť záchodových mís, z nichž všechen biologický odpad odtéká přímo do kanalizace. Další nespornou výhodou je, že tyto mísy jsou přístupné v kteroukoliv denní i noční hodinu, nemají téměř žádné náklady na režii (obsluha a údržba) a mohou je využívat všechny sociální skupiny bez rozdílu. Redakce PAKA se tedy vydala na malý průzkum městem a své poznatky zachytila v následující reportáži.

CENTRUM

Na první záchodovou mísu jsme narazili v Kollárově ulici. Jak nás magistrát informoval, tato mísa je nejvíce využívaná, neboť funguje jako jakési spádové místo pro opilce vracující se z nonstopů, jimiž je centrum Teplíc doslova zamořeno.

Instalace tohoto zařízení právě zde pomohla stabilizovat řadu donekonečna rekonstruovaných nároží, drolicích se pod nápojem kyseliny močové. Pravdou sice je, že díky těm, kteří se nedokážou „trefit“, poněkud trpí zeď před Dobrou čajovnou, ale to je oproti předešlým škodám na domech záležitost naprosto marginální. „Étoj občěstvennoj ubórnnoj pólzujutsja tóže náši gósti,“ řekl nám majitel čajovny Alex Bezrukov. „Éto meňjá ustrájivajet, potomú što raschódy finansírujet górod.“ Podobně ušetřit na úkor rozpočtu města se však rozhodli i občané z okolních domů. Své domácí luxusní záchody přestali používat a zejména ve večerních a nočních hodinách je můžete zahlédnout, jak se kradou k míse, aby potají a „zadarmo“ vykonali svou potřebu. „To víte,“ prozradil nám jeden nájemník z Kollárovy ulice, který si nepřeje být jmenován, „vodné a stočné jde pořád nahoru. Každá ušetřená koruna se hodí. O to víc mě může naštvat, když si nějaké prase začne plést sociální zařízení s popelnicí a znemožní nám jeho používání tím, že jej ucpe.“

Uvažujeme dokonce o petici, ve které chceme město požádat, aby místo proti podobným aktivitám nějak zabezpečilo.“

SÍDLIŠTĚ

Dalším typem jsou veřejná WC určená především bezdomovcům. Technické služby je umísťují co nejbližší k místům jejich nejčastějšího výskytu a to ke kontejnerům s odpadky. Díky sponzorům si Teplice mohou dovolit i přilehlé matrace či sedací soupravy, které v bezdomovci alespoň na chvíli vyvolají již téměř ztracený pocit domova.

„Jsem tu šťasten,“ svěřil se nám bezdomovec Míša, když jsme ho zastihli na váleňdě v Maršovské ulici na sídlišti Luna. „Za flašky, který nasbírám, si koupím támhle v tý vietnamský večerce pivo, tady se pak takhle pěkně natáhnu a pocucávám a nemusím se vůbec bát, že mi někdo vynadá, až to na mě přijde. Hajzl mám hned vedle, takže mi všichni můžou.“ A výmluvně vztyčí prostředník pravé ruky.

PERIFERIE

Instalace těchto mís se ovšem jeví jako problematická v okrajových, či opuštěných částech města, kde se velice často stávají středem zájmu vandalů. Na stopy jejich řádění jsme narazili například v Krušnohorské a v Unčinské ulici. Tamní obyvatelé nám potvrdili, že se

z luna zdejší mládeže rekrutovala zvlášť militantní skupina, která se na tyto výdobytky civilizace zaměřila a pořádá na ně pravidelné nájezdy. Pokusili jsme se skupinu kontaktovat, ale k jejím členům jsme se nedostali. Nikomu prý nedůvěřují a tak nás odkázali jen na své internetové stránky www.hajzlyhajzlum.com, kde jsme se dozvěděli, že budou sociální zařízení rozbíjet do té doby, dokud nedonutí teplecký magistrát, aby je z ulic zase odinstaloval.

Naše emka s tččkama* museli celej svůj life fetit ty smrady z Užina, a když to konečně finišlo, máme zase my fetit ňáky new smrady ze zavšivenejch bezdomoveckejch zadků?, stojí pod karikaturou zarostlého, rozcuhaného muže, sedícího se staženými kalhotami na porcelánové míse, z které vykukuje hlava primátora.

Mladí nespokojenci dokonce vyhrožují, že

pokud je představitelé města nevyslyší, půjdou jinou, mnohem razantnější cestou.

Jejich šéf, který si říká Plaváček, to na webu konkretizuje takto: „Stanou se z nás teroristi a stejně jako oni začneme u dvojčat.“

-SA-

* rodiče – pozn. red.

foto: autorka

Nová prezidentova kombinéza

Nový šatník Václava Klause byl obohacen o zvláštní nafukovací kombinézu. Byla to prý rychlá akce prezidentské kanceláře, která okamžitě zareagovala na pozvání generálního tajemníka OSN. Kancelář musela zajistit tuto speciální kombinézu ještě před tím, než předala V. Klausovi pozvání do USA. Prezident se prý tolik nafoukl, že by na něm žádný jiný oděv nevydržel. Předmětem pozvání totiž měla být Klausova přednáška jeho ekologické vize na konferenci o globálním oteplování Země. Profesor ekonomie nyní předstupuje před svět jako vrcholný odborník na ekologii. Z hlediska pana prezidenta šlo nepochybně o odvážnou záležitost, i když z pozice českého politika jde o běžnou praxi. Ziskáním poslaneckým mandátem se

totiž v malých poměrech Česka rázem stává každý odborníkem na jakoukoli záležitost. Václav Klaus již prošel, co se týká ekologie, konfrontačním střetem s bývalým viceprezidentem USA Albertem Gorem, který varoval před důsledky oteplování země. Klausova reakce byla pozoruhodná: „Opravdu to považuji za jedno z nejméně ohrožení svobody na světě, za jedno z nejméně ohrožení normálního vývoje lidstva“. Touto hrozbou Klaus ovšem nemyslí oteplování země, ale názory, „které jsou k nám propašovávány díky hrozbě globálního oteplení lidmi, jako je Al Gore, anebo spousty dalších lidí někde jinde.“ Na konferenci o globálním oteplování v USA se sice český prezident vydal, ale poté, co si zajel na Vysočinu pro radu k Miloši Zemanovi, nechal novou kombinézu raději doma v šatníku. PAKU se přesto podařilo vypátrat, jak by v ní Václav Klaus nejspíš vypadal.

-LZ

foto: www.pooh.cz/sex/

MASAKRY ŘÍDÍ BRUSEL?

Factor Lapsus
Mour de Zencle

Evropou obchází strašidlo, strašidlo ptačí chřipky, chtělo by se parafrázovat jeden známý manifest, a zabloudilo i do Česka. Experti Evropské komise proto spolu s český-

mi veterináři a ministerstvem zemědělství rozhodli v průběhu roku 2007 o likvidaci několika chovů na Orlickoústecku. Jednalo se o dvě farmy v obci Loučky a jedno hospodář-

ství v Zářecké Lhotě. Chovy čítaly 68 000 kusů drůbeže, které byly brutálně usmrceny i přesto, že se u nich nákaza vůbec nevyskytla. Hasiči a armáda zlikvidovali stejný počet slepic také v Kosoříně a Netřebecích a to tak, že do hal plných drůbeže napustili plyn, který byl na místo dopraven cisternami. Podle tamních zemědělců slepice nějak blížící se genocidu dokázaly vytušit a jedovatému plynu se snažily ještě v poslední chvíli uniknout.

MAJÍ PLNÉ LEDNICE

Naši odborní konzultanti našli pro masakry drůbeže následující vysvětlení: jde prý o cílenou genocidu zvířecích farem, které mohou mít několik příčin. Jednou z nich je skrytý konkurenční boj, který probíhá v členských zemích EU. Vykrmená, masným průmyslem zpracovaná zvířata čekají v obrovských lednicích na západ od naší země, aby byla přivezena v kamionech do potravinových řetězců v Česku. Místní chovy proto musí být zlikvidovány bez ohledu na jejich zdravotně bezpečnostní rizika. Proto jsou „preventivně“ likvidovány především ptačí chřipkou nepostižené chovy. Chemická lobby neustále nabízí armádě nové bojové plyny, které nemohou být nikde odzkoušeny, neboť česko není ve válečném konfliktu. To by mohl být druhý důvod. Třetím důvodem je společné cvičení jednotek tzv. integrovaného záchranného systému, který by měl imitovat skutečnou bojovou akci, přičemž není důležité, zda se protivník aktivně brání, nebo se jen snaží zachránit si holý život. Do řízení těchto genocidních akcí se také zapojila deviantní skupina vojenských veteránů, která není spokojena s tím, že po dobu aktivní služby nemohla předvést své bojové umění. Musíme si uvědomit, že v Evropě (s výjimkou Balkánu) od konce roku 1945 neprobíhal žádný vojenský konflikt. Absolventi vysokých vojenských škol jsou frustrováni tím, že jsou

nepotřební. Pobírat vysoké platy není všemchno, oni také potřebují ničit a zabíjet.

MĚL TO NA BOTÁCH

Na armádu ovšem padá i další obvinění. Jeden z vojáků, který se účastnil všech vyhlazovacích akcí, si nejspíš špatně vydezinfikoval kanady a díky slepičímu trusu za-

chycenému na podrážkách roznesl virus ptačí chřipky i mimo likvidované zóny. Naštěstí policie tohoto mladíka včas odhalila. K hrůze všech ale byla u něho doma nalezena slepice, o níž pod nátlakem prozradil, že pochází z kosořínského chovu. „Chtěl jsem aspoň jednu zachránit,“ bránil se mladý voják se slzami v očích krátce předtím, než byl dán do izolace.

Zprávy z domova Zprávy z do

PANDOŘINA SKŘÍŇKA ZVRÁCENOSTI

(rozhovor Svatavy Antošové
s hrabětem Radimem von Neuvirtem)

Když vyjdeme z premisy, že se Vyžvejkla bambule narodila 10. května 1990 v pražské Deltě při akci TEPLICE V PRAZE, pak je téměř jisté, že příštího roku dosáhne plnoletosti. A tak se mi vtírá nenechává otázka: je ještě panna?

Ano, protože ač jsme jen parta nahých mužů, buzerantství příliš neholdujeme. Na druhou stranu ať je již VB jakkoli zdánlivě orwellovsky děsivá a existencialisticky hrůzná, je ve skutečnosti panensky čistá a dětinsky naivní. Na druhou stranu bych Bambuli plnoletost rád přisoudil až v jedenadvaceti, podle amerického vzoru. Od té doby by však měla smět i řídit.

Vzpomeneš si na jména zakládajících členů?

Ano, velmi dobře, jsou to mí staří přátelé Petr Potužník a Harald Eichhorn. Oba se dodnes těší dobrému zdraví. Jeden žije na vesnici v Podřipsku, druhý je situován do slunné Hispánie.

Nechme stranou klíšé typu „voni vystupují úplně nahatý a patlají si těla spermatem a fekáliemi“ (míněny Jasenka a Nutella) a zastavte se až u toho bodu, řekněme mu „Kóta 666“, kdy jste se začali věnovat filmu. Jestli

se nemýlím, dokončili jste už tři celovečerní snímky, kromě zmíněné „kóty“ ještě snímky „24,8 C“ a „Acta sudetica“. Zvláště projekt „24,8 C“ způsobil prý velký rozruch u jistých lidí z Kostomlat pod Milešovkou, kde se jeho děj převážně odehrává. Co se vlastně stalo?

Hlasy z malé vesničky ležící v samotném srdci Středoohoří, hlasy nám milých venkovanů, s nimiž jsme se v dobách natáčení pobrašili, nás varují: Místní knihovník dští oheň a síru na výslednou podobu filmu. Doneslo se mi, že poslal dokonce stížnost na reportérku Českého rozhlasu, jež k nám byla tak laskavá, že nám umožnila projekt vytvářeti souběžně s jejími reportážemi!! Tento knihovník, dále jej budu označovat kařkovským „Bé“, však ve své pokleslosti netuší, že otevřel Pandořinu skříňku zvrácenosti. Nad hlavou se mu dnes vznáší Damoklův meč pojízdné konkurenční knihovny „Zrůdnost“, která by na rozdíl od našeho milého knihovnička lidem knihy nikoli půjčovala, ale rozdávala, o kvalitě titulů nemluvě. Vše je připraveno a knižní magnát J.B. Šerý drží prst na spoušti, která vstřelí do oné vísky tuny kvalitních titulů, jež obec obohatí na dalších dobrých deset let průměrného čtenářského života místního obyvatele.

hRvN v Siremi

V současné době chystáte film o Franzu Kafkovi a jeho krátkém, leč nezanedbatelném působení v Siremi (Surrau) u Žatce... Proč? Mně připadá Kafka už tak dost proflákej, dokonce se mi chce říct: dost bolo Kafky.

Kafka je určitě hodně proflákej, ale Sirem nikoli. Proto bude Kafky ve filmu o Kafkovi v Siremi jako šafránu. Možná, že někteří diváci si ani nevšimnou, že film je o pobytu tohoto spisovatele v zapadlé víscce, ale budou myslet, že pojednává např. o horolezectví.

Co ho do Siremi táhlo a co tam dělal? Určitě nelezl na skály...

Na skály tam Kafka nelezl jen proto, že tam skoro žádné nejsou, navíc – žádný pevný kámen, leč jen lísavý, drolivý a ba přímo slizký vápenec. Do Siremi tohoto neposedu táhlo jeho chatrné zdraví tuberáka. Protože si nechtěl zaflusávat krvavými hleny svůj bejvák v Zlatý uličce a nějak tušil, že na vsi se to ztratí. Léčebný pobyt probíhal úspěšně a spisovatel se díky němu podařilo smrt na nějakou dobu oddálit. A to není málo!! Nic moc tam nenapsal, slunil se polonahý na kopci, pěstoval brambory, potýkal se s myšmi a díky tomu si i půjčoval v místní půjčovně zvěře kočky. Dá se říci, že tam vedl pohodlný život plný manuální práce a intelektuální zahálky.

hRvN jako sedlák
Franz Makusch

Kdo z Bambule se v roli Kafky objeví a proč? Ty to zřejmě nebudeš, hraješ už sedláka Franze Makusche... Leda bys měl dvojroli.

V roli Franze Kafky se objeví populární básník Patrik Linhart. Jelikož je Kafka v tomto

příběhu jednou z hlavních rolí, nechtěli jsme ji nechat na nějakém začátečníkovi, ale na otrlém herci. Námitky, že je Kafka Linhartovi nepodoben, jsou irrelevantní, protože Kafka, a intouši to jistojistě potvrdí, je podoben niterně každému jednomu z nás. Navíc možnosti XXI. století nám umožní udělat z Linharta podle potřeby nejen Kafku, ale třeba i Klímu nebo Váchala, které ovšem v příběhu nepotřebujeme. Jediné, co neumíme, je sehnat Linhartovi přes veškeré jeho schopnosti a šikulkovské dovednosti trvalé zaměstnání, ale to v podstatě nikomu z nás nevádí.

hRvN na předvolebním
mítinku ČSSD v Teplících

Teď to trochu řizneme, jo? VB se prezentuje jako apolitické těleso, ale před posledními parlamentními volbami jste vyslali do teplických ulic Štrápečka a Metličku, hájnou to dvojici z dílny páně Liberdovy, v níž střídavě alternují téměř všichni členové VB. Pokud mě paměť neklame, milý hrabě, nechovali jste se zrovna „apoliticky“. Tak jak je to? Neříkej mi ale, že vždycky volíš a budeš volit ODS, tyhle kecy si nech pro Paroubka.

Někteří členové VB se prezentují jako apolitictí. Já, ač nejsem v žádné politické straně, osobně vždy volil a vždy volit budu ODS.

Hele, uklidni se, tohle je PAKO, žádná Modrá šance. Naším zásadním postulátem je tvrzení, že vše je stejné, což platí i o politických stranách. Nicméně, byla jsem svědkem toho, jak Paroubkem strašíš svého syna...

Nač vytahovat bubáky, kteří neexistují, když přirozených je kolem plno. Někdy ho straším i Topolánkem, ale Paroubek je pro něj tak nějak přirozeně děsivější. No, ono není divu, stačí se na něj podívat a hned si člověk představí, jakou musí mít ten chlap na svezích trenčích hnědou dálnici. Kalousek ho taky dokáže pěkně vystrašit, Bursíka naprosto ignoruje a strašit ho komunistama, na to nemám to pravé necitlivé otcovské srdce. Navíc v tomto ohledu ho spíše učím nikoliv se bát, ale tak trochu zabíjet. Podle mých zkušeností se mu to může jednou hodit.

Chápu. Batman ani Spiderman v tvém podání ho patrně nevystraší, ale spíš pobaví. Jaký pro tebe tohle „převtělování se“ vlastně má význam?

Do Spidermana to bylo jen jednou, pak mi někdo ukradl ten kostým a já neměl tři kila na novej. Do Batmana to bylo častěji, měl jsem z toho různé výhody a požitky. Jsem v pravé podstatě požitkář. Pak mi však má bývalá mírně asketická přítelkyně – svině tento kostým vyhodila. Chtěla, abych měl méně požitků a více nepohodlí. Tak jsem časem vyhodil pro změnu ji – plést se do cesty požitkáři se nevyplácí. Batman a Spiderman jsou dobří hoši a za jejich vlastní podobu jsem si vděčen.

Kostým Spidermana ti někdo ukradl?! Při mém zeleném ptáku, tím by se to vysvětlovalo... A bys rozuměl: Spiderman se poslední dobou začal objevovat

na různých místech Čech i Moravy a investigativní žurnalisté přišli s tvrzením, že se může jednat o Aničku Mauerovou, potažmo Barboru Škrlovou. Máš nějaké jiné, vlastní vysvětlení?

Myslím, že se Anička, holčička Škrlová objeví v Siřemi. Pro toto tvrzení však zatím nemám žádné důkazy. Teprve budoucnost mi buď dá za pravdu, nebo moje domněnky vyvrátí.

*Siřem a Kuřim, to zní vážně velmi podobně...
Nechme se tedy překvapit.*

foto: archiv hRvN a SA

Kdo se meje, nezlobí!

Vladimír Ondys

Kamarád Albert Konečný by mohl vyprávět o hříčkách osudu. Už jeho příchod na svět. Bůh v dobrém rozmaru z konce světové války bohatě vybavil Alberta na pouť hříšným světem a vyděsil představou doktora. Morfinista MUDr. Emanuel Císař v abstráku rozmáchlým řezem zasáhl konečník a rozťal ve dvě zadek řvoucí rodičky. Domnělý chobot byl Albertův kokot a zavinil pozdější proměnu uhrovitého Alberta v drsného rockera Berta, nepochopitelnou pro okolí. Ale jeho máma s porodní jizvou na prdeli věděla svý. Albert byl podivný odmala. Ze všech sil se snažil, ale pokaždý obrátil okolí vzhůru nohama. Defekt s nadměrností zavinil nedostatek jinde a nikdo z rodiny nevzdělanců netušil, jak se jim pošklebuje Sigmund Freud v paralelním světě. Nosí sázky na výsledek k bookmakerovi Darwinovi do božské Fortuny a mne si ruce s Pilátem, jak ho neochvějně berou hákem při vítězství nad

konstrukcí. Albert nekonečně trpěl touhou zavděčit se dospělým. Nikdy necpal stébko do svěrače žabám ani nestříhal růžky šnečkům, ale jinak s ním všichni čerti šili. Vzorně posluhoval opuštěnejm babám a při každé příležitosti jim nakukoval pod sukni. V překotné horlivosti si občas spletl hlavu s řití, otvíral ústa, když pocítil nucení, a padaly z něj perly na zvracení pro slušný, poctivý a pracovitý proletáře, budující světlé zítřky s orgasmem při doteku krumpáče. Nešťastný Albert však jenom opakoval výrazy kulaka dědy, když přišel domů z hospody nadrátovaný a smrtelně odhodlaný, než se řežal nejbližší v dosahu ruky a propadl se do němoty. Jednou nad ránem pro něho přijel nějaký hodný pán a odvezl ho černým tatraplánem bůhvíkam. Usouzená maminka vzala dílo do ženské ruky a ukázala Albertovi mýdlo s jelínkem. Pro větší klid v domě ho zasvětila do obřadu samotářů. Od nynějška se bude mýt sám, je z něho už velký klacek s patřičným chobotem. Důkladně ho poučila o nutné čistotě předkožky. Jednou sem a pak zas tam. Do puberty se zem slehla po Albertovi. Nevylezl z koupelny. A všichni ho měli rádi.

Vladimír Ondys, *1951,
teplický publicista a spisovatel, autor úspěšné
prózy *Příchod Vodnáře*, kterou vydal vlastním
nákladem.

od něj

Praktická aplikace patafyzické citace při použití erotických technik v sexu, zamezujících vzniku stereotypu při praktikování téhož

Zvláště při dlouhodobém vztahu, trvajícím desítky i více let, dochází nezdědky k neblahému úkazu, kdy navzdory úporné snaze zúčastněných, nedochází k náležitému orgasmu u partnerky. (Eventuelně partnera

Alegorie staroby 2007

v úloze partnerky). Obligátní sexuologické příručky řeší tento jev nabádáním k rozšíření škály erotických úkonů a obvykle poskytují jejich omezenější přehled s návodem, kterak je praktikovat. Tyto samospasitelné publikace se však ani trochu nezmiňují o tom, jak si počínat, zevšední-li po čase i tyto inovační techniky. Tehdy se zdá situ-

ace neřešitelnou a mnozí jedinci, zvláště pak mužského pohlaví, jí defetisticky vzdávají. A při tom by jim stačila pouhá znalost díla A. JARRYHO, aby nevyšli z erotického klání zcela poražení.

Neznalost tohoto klasika, který ve svém díle jde do netušených hloubek, nenahradí žádné vzdělání sebetvrđší pornografií, neboť tato setrvává jenom na povrchu, zobrazuje akci toliko povrchně a neinformuje nás o dění v intimním nitru partnerky.

Uvedeme si praktický příklad na standardním páru, tedy muže a ženy, existujícího v dlouholetém svazku. A nacházejícím se v situaci, kdy doporučený náhradní orální sex už u partnerky ku kýženému vyvrcholení vede až po tak dlouhé době, že se partnerovi v zakloněném zátylku počnou vytvářet křeče. Aby se tomuto nepřijemnému zážitku vyhnul, aplikuje v orálu při práci jazykem u lesbiček tolik preferovanou dráhu „ležatých osmiček“, protínající se na klitoris partnerky. Avšak po čase opět nic naplat, tento symbol nekonečnosti jako by vyjadřoval dobu prodlevy, ve které se zase dříve než orgasmus dostaví trnutí šije. Ve snaze tomu předejít, zkušený praktik graduje výkon zasunutím dvou prstů do nitra dámy, kde jí stimuluje laskáním. Zatím co delším prostředníkem krouží v dosažitelných hlubinách, ohnutým ukazováčkem mne partnerku v proslulém bodě G. (Pokud ovšem tato tento vůbec má a ještě k tomu na správném místě). Zároveň si takto partnerku přidružuje a přibližuje, odměnu za tuto snahu jsou mu po nějaké době na pracovitých prstech často i opětované stisky poševního svalstva, signalizující že u dámy ku kýženému vyvrcholení došlo. Tím však u dobře sehraného páru nemusí rozkoš způsobenou činností končit. Pokud ženině vyvrcholení předcházející fáze byla tak dlouhá, že to nakonec jejího společníka začalo celkem oprávněně nudit,

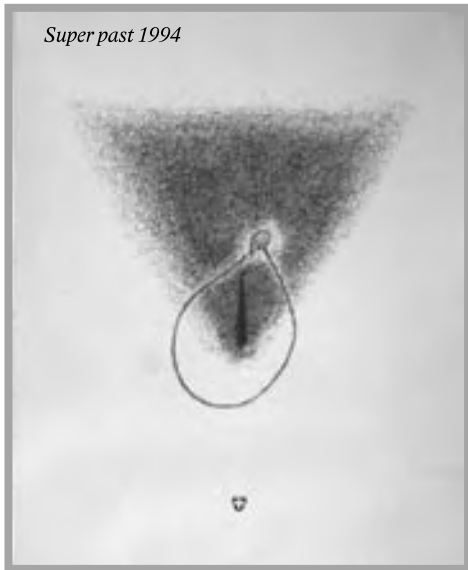
nic mu nebrání v tom, aby druhou volnou rukou masturboval. S tím je však nutno skončit ve chvíli, kdy usoudíme, že řada opakujících se drobných ženinych orgasmů vyloučila dostatek jejích tělních tekutin. Jsme-li si už jisti, že tyto prosáčky žlábkem mezi hýždovými svaly natolik, aby náležitě zvlhčily její řitní otvor, podsuneme pod něj levou ruku, palcem s pečlivě ostříhaným nehtem překro-náme obvykle nevelký odpor svěrače a vnikneme jím dovnitř. Atak konečníku palcem stimuluje ženiny svaly v oblasti páneve k napnutí, zvyšujícímú vzájemnou rozkoš. Zatím co na klitoris nepřestáváme působit jazykem, nitro pochvy dále laskáme zručnějšími prsty pravice, krouživým decentním pohybem palce levé připravujeme svěrací sval partnerky na další gradaci radovánek. Tou je přechod z orálního sexu na rektální. Pokud partnerka až dosud zaměstnávala své ruce například hlazením partnerových kučer či pleše (ty inteligentnější vlastních ňader, méně inteligentní manikýrou) pak s touto činností ustává, jednou rukou se opírá, vkleče a předkloněna druhou přejímá laskání klitoris. Partner pak do ní zezadu vstupuje pyjem do rektálního otvoru a po malé prodlevě, potřebné k přivyknutí ženina svalstva na tuto novou situaci, proniká při troše štěstí a vlastní urostlosti do hlubin, kam dříve palec nedosáhl.

A právě v tom okamžení může dojít k překérní situaci, kdy v případě, že partnerka nebyla sdostatek vyprázdněná, nastává pro mužné moudí osudové setkání. Zatím co literární nevzdělanci jsou takovouto situací zcela zaskočení, zmateni, ne-li přímo znechuceni, vědomý patafyzik ožehavost situace překoná dobře zvoleným citátem, oblíbeným to výrokem Otce UBU, kterým navíc dobře inzeruje svou mužnost, když v rytmu svého mohutného přirážení vesele, hlasitě skanduje: „HROM-DO-HOV-HIS-KA-HOV-NIS-KO-DO-HRO-MU!“

Vzdělaná partnerka takovou sečtělou nepochybně okamžitě ocení.

Köddöm Owü Nelic, propagátor tureckého hospodářství

Super past 1994

Nářek vyprahlé vagíny

Tvrď ptáku dej se vpřed,
Vejdi ve mne, vejdi hned!
Copak nevíš jak se samohaním,
Ač se samohany straním?

Copak nevíš, jak se soužím
Když jen sama sobě sloužím?
Copak už jsi zapomněl,
Jak soulož se mnou rád jsi měl???
Co jsem všechno vyzkoušela,
Než jsem tebe vyhonila,
Tvrď ptáku dej se vpřed
A vynechej ten oblí sed!
ŘÍŤ
Vyměnil jsi za mne,
Kvalitu mou zhanobil
Nezvlhnu již více bez orální stimulace!!!!

*Titanie Oberonová
SUKUBUS*

OD MILADY K HELENĚ

Dědické tahanice mezi členy rodiny Karla Svobody mají další pokračování. Tentokrát se ve středu jejich zájmu ocitl pravděpodobně poslední, bohužel nedokončený muzikál, jehož existenci vdova po slavném hudebním skladateli Vendula až dosud tajila. „Plnila jsem tak jen přání Karla,“ vysvětlila PAKU. Mrtvý

skladatel podle ní se zveřejněním informací o tom, na čem před smrtí pracoval, nijak nespěchal. Čekal prý na vhodnou dobu, která bohužel přišla až po jeho dobrovolném odchodu z tohoto světa.

NENÍ TO FRAŠKA

Nazvěme tu „vhodnou dobu“ dobou vzkříšení Milady Horákové, přičemž s křisiteli se doslova roztrhl pytel. Tak například režisér Roman Vávra točí životopisný film „Proč jsme zapomněli na doktorku Horákovou“, producent David Mrnka z USA zase snímek „Milada“, přičemž na hlavní roli má hned čtyři adeptky: Annette Benningovou, Meryl Streepovou, Emmu Thompsonovou a Cate Blanchettovou. Světlo světa spatřila také divadelní hra Karla Steigerwalda „Horáková versus Gottwald“ a skladatel Aleš Březina se pro změnu pustil do opery na stejné téma.

koláž: U. Padovani

Dokázal zhudebnit estébácký telegram z března 1948, protokol zatčení Horákové, části z její výpovědi a obhajoby, a složil dokonce i kvintet prokurátorů. Nezaváhal ani před dopisem na rozloučenou, který na smrt odsouzená žena dopisovala ještě hodinu a půl před popravou. „Ne, fraška to rozhodně není,“ uvedl pro Lidové noviny, „nedělám si z ničeho legraci. Prvky groteskní to ovšem má už tím, že se zpívají protokoly...“

JE TO MUZIKÁL

Jakousi zdravou grotesknost jistě nelze upřít ani komiksu M.H., který před časem vznikl na půdě National Committee for a free Euro-

pe, a který inspiroval právě Karla Svobodu k práci na muzikálu o této statečné

koláž: U. Padovani

ženě. „Karel ten komiks v podstatě zhudebnil,“ prozradila nám Vendula a ukápla slzu, „a měl už promyšlené, kdo koho bude zpívat. Party byly rozepsány, ale...“ Rozbrečela se. „Však víte...,“ dodala s obličejem zabořeným do kapesníčku. Jak jsme později zjistili, obsazení muzikálu by bylo vskutku hvězdné. Miladu Horákovou má zpívat Helena Vondráčková, Závíše Kalandru Karel Gott, předsedu soudního senátu Trudáka Petr Janda, prokurátora Urválka Michal David, soudce z lidu Kučeru Honza Nedvěd, soudní zapisovatelku Málkovou Jiřina Bohdalová a další. Všichni jmenovaní by se prý svých rolí rádi a se ctí zhostili a učinili tak konečně přítrž všem pomluvám a nařčením ze spolupráce s StB, udavačství a kolaborace s totalitním režimem. „Zpívat Miladu Horákovou je Helenky celožitovní sen,“ prozradil PAKU manžel populární zpěvačky. „Až dosud k tomu bohužel neměla příležitost.“

Anastázie Hmilánská

Nová kapela

FÝREŘI

Tajemní jako Residents, na obličejích plastiky, která z nich dělá idoly někdejší Třetí říše. Zpívají německy, ale jsou nadnárodní, evropští. Mezi jejich fanoušky patří stejně tak drobní vesničtí neonacisté jako členové policejních sborů a různí eurokomisaři. Letos v létě měli koncert v Bruselu, ale evropský parlament ho chtěl na poslední chvíli zrušit. Díky hlasům komunistů se nakonec přece jen konal. Nedávno vystupovali také na utajeném místě v Čechách, ale PAKO si je našlo.

O ČEM ZPÍVAJÍ

V podstatě o ničem. Jejich texty jsou poskládané z jednoslabičných německých slov typu „raus“, „Spiel“, „Kind“ nebo „heil“, pouze v refrénech se objevují dvouslabičná slova typu „Scheisse“, „Fater“, „Hure“ nebo „Jude“. Slovo „Liebe“ ovšem v žádném refrénu nenajdete. „Nevíme, co znamená,“ vysvětluje nám basista Goebbi a krčí rameny. „Vy to snad víte?“ Sami své texty charakterizují jako jakési slovní sudoku, které na rozdíl od toho číselného nemá žádné řešení. Prý stejně jako život. „Takže v podstatě zpíváme o životě,“ konstatuje zpěvák a frontman kapely Dolfi a namíří na nás pistolí. „Když to

tady do vás napálím, bude to jako kdybych svoje slova podtrhnul. Verstehen Sie?“ Raději obracíme list. Chceme vědět, zda neuvažují o nějakém CD, přestože je o nich známo, že hrají pouze live a zaznamenávání své hudby na všechny druhy nosičů odmítají. „Neuvažujeme,“ odpovídá lakonicky kytarista Göri a výhružně se při tom tváří. „Někdo to snad tvrdí?“ Goebbi ho s úsměvem doplňuje: „Nehceme, aby tu po nás cokoliv zůstalo, wissen Sie?“ Po té se od něho dozvídáme, že plánují velké turné po bývalých koncentračních táborech. „Jedná se vlastně o dobročinné koncerty, jejichž výtěžek bude věnován pozůstalým po válečných zločincích, na které se při všelijakém tom odškodňování tak trochu zapomnělo.“ A kde turné začne? „Samozřejmě v Osvětimi,“ doplňuje Goebbi.

O ČEM MLČÍ

V podstatě o všem. „Jsme tu od toho, abychom vydávali povely,“ rozčiluje se bubeník Himmi, „a ne abychom se k něčemu vyjadřovali.“ Jakoukoliv angažovanost považují Fýreři za falešnou. Jediné, na co se svou tvorbou i svým životem až maniakálně soustředí, je neustálé připomínání minulosti. „Lidi pociťují nostalgii po starých zašlých časech,“ vysvětluje Dolfi, „a právě na to jsme vsadili. Vždyť u vás je to podobné, nicht Wahr?“ A předvede nám, jak skvěle se orientuje v české populární hudbě. „Vaším lidem se nejvíc stýská po sedmdesátých letech, tedy po období, které jste nazvali normalizací,“ sype Dolfi z rukávu. „Stačí si pustit některé z vašich rádií, třeba Impuls. Akorát, že si skutečný stav věcí nejste ochotni přiznat a říkáte tomu retro.“ Odmlčí se, aby si nás vychutnal, a pak hrdě dodá: „My to říkáme naplno.“

Mour de Zenclé

Krásné ženy jsou mýtem

Lektor Zahlubovač

Redakce Helemese přišla s odvážně převratnou fotografií světoznámé VIP modelky V. Z. Na rozdíl od běžných paparaziů, kteří jsou vlastně prostými lovci nahoty, se snažil reportér HELEMESE naopak zachytit modelku co nejméně odhalenou. Je to návrat k fantazii čtenáře, tlumočil tiskový mluvčí názor redakce, kde tvoří většinu ženy, indoktrinované centrem Gender Studies v Gorazdově ulici v Praze, kde převládl názor M. Vodrážky o zneužívání ženské nahoty v reklamě. Mužského čtenáře nechceme v žádném případě podceňovat, proto jsme vsadili na jeho schopnost představit si nahé ženské tělo, pokud už to má zapotřebí, ale meze neklademe ani jeho jiným představám, které nemají s erotikou pranic společného. Vyloučili jsme tak bagatelizaci ženského prvku v reklamě jako objektu, který je reprodukován v souvislosti např. s prodejem bagrů a lokomotiv. Ano, je to nedůstojné ŽENY. Důstojnost ženy není však jediným důvodem, proč se redakce HELEMESE odhodlala k příštím vyloučení ženské nahoty ze svých stránek. V neposlední řadě to byla také značná pracnost grafického zpracování pořizovaných snímků, které vyžadovaly vyčerpávající nasazení grafického studia s drahými specializovanými programy a úmorná práce expertů, kteří museli pracně retušovat krupičkovité zadky, křivé zuby, nezdravě zažloutlou pleť (jaterní a stařecké skvrny) svrasklou a popraskanou kůži a další tělesné nedokonalosti. To vše pro perverzní

stařecké oko tzv. znalců. Redakce sice platila kosmetické studio, kde specialisté na krásu vytvářely z obyčejných žen výjimečné krasavice, které poblouznily zástupy čtenářek, a sytily vilné představy úchylů, ale v rámci redakčních úspor bylo toto studio zrušeno. Kosmeticky nepřipravené ženy pak vlastně ani nestálo za to fotografovat. Půjdeme s barvou na tržnici. Redakce HELEMESE tím také reaguje na vlnu zdražování, která od počátku roku 2008 dolehla na celou populaci vyjma horních deseti tisíc. Redakce chce dělat časopis pro státem vykořisťované, okradené, zchudlé, střední vrstvy. Krédem redakce nyní je: „Vysni si svou krasavici mezi obyčejnými ženami.“ V podstatě jde o stejný princip, jako prve, říkají někteří členové redakce. Zatímco jsme zveřejňovali na stránkách naší přílohy ženské mýty, které vlastně neexistovaly, nebo existovaly jen po dobu fotografování, než si umělá krasavice umyla a odlíčila tvář, může si takové mýty vysnit nebo vytvořit ve své fantazii každý muž, pokud je toho schopen. Jediným rozdílem je, že námi vytvořené mýty jsme dovedli uchovat na stránkách našeho časopisu, zatímco fantazie vytváří jen prchavé představy.

psáno pro nedělní přílohu HELEMESE)

helmesse * helmesse * helmesse * helmesse * helmesse

Ze zlatého českého genofondu

Lektor Zahlubovač

Teze, že lidstvo nepochází z jednoho zdroje (jako vůbec první ze všech mediálních center ji otevřelo právě PAKO), se ukázala být velmi pravděpodobnou. Podařilo se nám získat důležitou fotografii, která byla uložena v tajném archivu MV ČR, ve složce „Zlatý český genofond“. Fotografii jsme předložili našemu vědeckému středisku v Dubí ke stanovisku, bez toho, že bychom zainteresovaným genetikům sdělili, odkud ji máme a koho, nebo co, zobrazuje. Opět se ukázala vysoká erudovanost vědeckého pracoviště RSVT v Dubí.

HOMUNKULOVÉ Z BABIČČINA ÚDOLÍ

Nález, který vědci učinili, překonal naše očekávání ve všech směrech. Ano, zdá se, že do genetického vývoje lidstva zasáhla příroda, resp., že člověk umožnil přírodě, aby zasáhla do jeho genetického vývoje. Stalo se to nepochybně křížením genu člověka a zatím nezjištěného tvora. Fotografie (fotografický přepis z původní daguerrotypie), kterou nyní zveřejňujeme, ukazuje potomky tohoto křížení již zřejmě ve čtvrté nebo páté generaci. Podle našich odborných odhadů byla skupina homunkulů objevena někde v okolí Babiččina údolí zřejmě v tentýž den, kdy Josef II. zrušil nevolnictví, tedy 1. února 1782, v době, kdy lidé mohli svobodně opustit

místo svého narození bez souhlasu majitelů panství, kde byl jejich výskyt zaznamenán. Matrimonialistům z Gender studies, které je centrem výzkumu v otázkách vztahů mužů a žen a jejich postavení ve společnosti, se navíc podařilo zkoumáním v matrikách, hřbitovních mapách a dalších historických materiálech zjistit, jaký osud potkal potomky osob, které jsou zde zachyceny a které vzešly jak z oficiálních manželství, tak i z nemanželských vztahů. Tento vědecký přístup by nebyl vůbec možný bez moderních antropologických a sociologických metod, které tak napomohly odhadnout a posléze odhalit s nejvyšší pravděpodobností směr vývoje původně slovanského obyvatelstva, žijícího v české kotlině. V první fázi byla použita metoda genové typologie, která již přinesla první výsledky. Komparativní srovnávací metoda, které se zúčastnilo několik vědeckých pracovišť, pomohla vytvořit tzv. genový strom, jenž osvětluje několik vývojových větví potomků osob, zachycených na daguerrotypii. Mezi zajímavosti této studie patří z hlediska sociologického a genetického její netypické zaměření, které má nalézt odpovědi na závažné společenské otázky dneška. Studie má jistě svá omezení, mezi něž patří především nepatrná velikost zkoumaného vzorku, kterého se výzkum týká. Je však třeba mít na paměti, že výskyt takovýchto geneticky modifikovaných rodin či skupin byl mnohem častější. V dnešní době uplynulo od křížení genu člověka mnoho let, navíc nevíme, zda těchto ohnisek bylo víc a zda došlo ke křížení opakovaně. Proto je velmi těžké najít klíčové body, od nichž se celý proces změny DNA odvíjí. Dnes již takovéto křížení mimo laboratoř není z biologického hlediska vůbec možné. Můžeme však sledovat amatérské pokusy nadšenců, kteří se opětovně pokoušejí o křížení rasy člověka se zvířaty. Tyto nadšenecké insitní „vědecké skupiny“ mají dokonce své webové stránky. (viz např. [© PAKO](http://www.bestiali-</p>
</div>
<div data-bbox=)

lidská práva tak musel řešit složitou otázku, zda je tento poslanec a také, zda jsou i všichni ostatní poslanci – potomci homunkulů - oproti lidskému rodu méněcenní. Zatím vůbec není jasné, zda je výbor oprávněn řešit tento spor, neboť je v jeho názvu uvedeno, že jde o výbor pro lidská práva a nikoli o práva homunkulů. Výbor proto přerušil své jednání k tomuto bodu. Brzy po té pronikla na veřejnost prostřednictvím médií (zejména listu Helemese) zpráva o tom, že mezi lidmi takoví tvorové skutečně existují a že jich je zřejmě plná sněmovna a dokonce také i Senát PČR. V tuto chvíli jde o velmi citlivé informace, které mohou zapříčinit neklid ve společnosti. Je možné, že by se homunkulové podíleli na návrzích nefunkčních zákonů?

Objekt: Pacina

Kladná odpověď by mohla mezi lidmi postíženými nefunkční legislativou vyvolat vlnu občanské neposlušnosti.

Na základě vyšetřování úniku informací ovšem vyšlo najevo, že nespokojený a rozhořčený poslanec je zřejmě potomkem „Františka“ z námi uveřejněné fotografie. Zajímavostí je skutečnost, že za toto odhalení si může pan poslanec sám, neboť se z vlastní vůle pokoušel sestavit z materiálů matrik genetický strom, který jej měl přivést k jeho předkům - k významnému šlechtickému rodu. Pan poslanec tak činil zřejmě z restitučních důvodů. Výsledkem je však nemilé zjištění. Pan poslanec objevil mezi svými předky někoho, kdo má původ v nižších formách života. Nechceme fabulovat, zda šlo o opičáka, nebo vepře, i když se, jak z rysů tváře, ale především z morálního profilu, dá na ledacos usuzovat....

K problémům homunkulů se již počali vyjadřovat někteří občané, kteří teprve nyní pochopili mnohé z hlediska dějinných souvislostí, ale i ze současné tzv. vysoké politiky. Není pochyb o tom, že kvalita národních elit byla v minulosti negativně ovlivněna genetickými zásahy ovlivněnými nižšími formami života. Proto také mohl říci známý pražský surrealista, který se raději nyní zdržuje v Mnichově, P. E., k problémům etiky a morálky památnou větu, aniž by ještě něco tužil o vlivu homunkulů na život člověka v Česku: „Češi jsou zkurvený národ. Sabotovali Rakousko, donášeli Němcům, zkurvili socialismus, neboť byla jeho nejhorší forma, jak je známo, uplatněna v Čechách a teď ještě do zajista zkurví také i kapitalismus.“

Pozn. red. Vzhledem k autentickým slovům s velkou vypovídací hodnotou jsme zde, na rozdíl od jiných případů, nepřistoupili k cenzuře.

Zpívat si celý den svou píseň, ať je jakákoliv

Radim HUSÁK (*1974 Třebíč – †2007 Komáří vížka v Krušných horách) alias Roman Krajíc, Midar Kásuh, Jan Emanuel Manuel, Tonda Vrchovec, Edmond Blekmont, polovina Anne Marie Pecháčkové byl spoluzakladatelem skupiny Půnebí, která v letech 1994-2007 vydávala literární časopis Dekadent Geniální a první internetové kavárny v Teplicích (1998-2007) HT Connect v Kolářově ulici. Pokud někdo dává víru znamením Zvěrokruhu, Radim byl jako bližence příklad dokonalý. Nadšení a chmury, extase a chandry se střídaly jako aprílové počasí, až si nakonec vzal dobrovolně život.

Krajíc v pavilonu P

Chtěl jsem mu dát za vyučenou. Měl trochu moresy pána světa. Po poslední hádce před pár lety jsme spolu nemluvili půl roku, předtím skoro rok, tentokrát to vzalo nečekaný obrat. Zavolala mi jeho sestra. Krajíc pokus o sebevraždu, leží na psychiatrii, musíme za ním. Jasně, kdy, hned. Já mám trochu kocovinu, sraz třídy, hrůza, chápeš. To je ještě lepší, aspoň bude sranda. Pravda, jedem. Po této stručné exposici je čas na dvě tři historky. Za prvé, přišel jsem na pokoj, Krajíc se otočil od okna a jakobychom se neviděli pár dní, vypálil: Jak to uděláme s Dekadentem? Vzápětí oznámí, devět let jsem pracoval, teď budu devět let lenořit. Hned na to, až při-

jdeš příště, půjdeme na pivo. Možná na dvě. Přišel jsem v pondělí. Krajíc plány redukoval. Další číslo Dekadentu tak za rok, lenořit bude nejvyšší rok, pivo musí počkat. Zato mě vzal do kuřárny, kam smí jenom pacienti. Tak tě tu vítám, zvedne se jeden v trenkách a podává mi ruku. To je náš Zdeneček, vysvětluje Krajíc. V rohu sedí rocker v kratach. A jak tu budeš dlouho? To je náš Rocker, vysvětluje Krajíc. Kuřárna je mistrovské dílo minimalismu. Dvakrát tři metry, okno se nedá otevřít na víc než půl centimetru. Za deset minut mám dost dokonce i já. V pokoji čeká na Krajíce spolubydliči. Příkurtovaný. Včera mě chtěl zabít, vysvětluje Krajíc. Ale včera není dneska, uklidňuje mě vzápětí. Vyprávím Krajícovi zážitek z natáčení. Zatímco my točili film o vermachtákově, o pár metrů dál točila jiná parta film z války Severu proti Jihu. Krajíc se směje. To je dobrý. Pak se zarazí, počkej, tady je jedna ženská, která šije kostýmy z občanské války, pojď, zeptáme se, třeba ty lidi zná. Paní sedí na kulturnice ve společnosti obří obrazovky, několika žlutých židlí a spousty kytek. Po Krajícově příběhu se k nám otočí a řekne: Asi čtrnáct dní? Na Písečáku? To jsme byli my. Krajíc se rozzáří. Moje nadšení není menší. Na odchodu Krajíc nezapomene dodat: Ale Patrik dělá v jinejch rozměrech než vy. Za dva dny mi poslal zprávu: Ta paní od Jižanů se do mě zamilovala. Pak dostala záchvat a odvezli ji pryč. Dal jsem jí na cestu svůj župan.

-PL-

Jako dítě jsem zbožňoval Járu Cimrmana. V současné době ho nesnáším. Jediný posun mezi dětstvím a současností spatřuji právě v téhle skutečnosti. Například Křemílka a Vocho-můrku mám rád pořád – tento výrok pro Radima Husáka příznačný pochází z devět let sta-rého textu 11 skutečností. Loni mi vyprávěl, že jeho nejoblíbenější scéna je, když Křemí-lek a Vocho-můrka křičí na jistého lotříka: „Kazbundáku, Kazbundáku, nebouřej nám do komína!“

Uklidněte se! Tato společnost se sice rychle propadá do imorální poloviny mozku, ale na druhou stranu prožívá úžasnou dobu po XI. 1989, takovou dobu jako Francie po VII. 1830. Despotismus svržen, moc obchodníků nastolena! A to je přece důvod k pořádné masťe, to nelze neřici.

8. 12. 1995

co to tady vrčí
co se u zdi krčí
co mě to nenechá spát

co mě za nos tahá
a směje se haha
kdopak mě tu nemá rád

povídám si s bílou stěnou
jestlipak to ona ví
co se se mnou potom stane
až se život zastaví

zas to začne znova
zezdola i shora
než se duše unaví

pozri sa z okna drahá

pozri sa z okna drahá
pozri sa z okna ven
z neba padá vločka
a za ňou kameň

haitská

hej na Haiti
tam se dějou věci
mrtví tam jsou
mrtví jsou tam všeci

tů

kráva tu
a kráva tam
tů tů kravatám

hamoun

sežral jsem moudrost
a moudrosti plný
nepustím ze sebe nikomu nic
sežral jsem lásku
a lásky plný
žádám tě laskavě odejdi pryč

stáří

malé děti
vědí
že po velkých
zdědí

balada o snu

spánku je dětem potřeba
a nám jej sebrali vrazi
ti co se prochází v pláštěnkách
a od hlavy k patě jsou
nazí

mně

básníkům bez těla
básníkům bez jména
budou se smát

a veršům
a rýmům
a duši ve větru
jak slečně ve svetru
zachtějí zatouží
na tělo dotírat

8. 12. 1999

tikáš jako bomba
bez vyzvání
mrazí pomyšlení
že tikáš dosti skrytě
že jsi digitální

poslyš doktore
ukonči návštěvní den
je mi z lidí špatně
a chci být jen bílymi
plášti obklopen

štukovou růží
nechci se stát
zdeptanou časem
na kterou holubi
budou jen srát

mám svůj čas v rukách
a sám dost silný jsem

abych svůj osud
rozmotal
i když je v ostatní
osudy zapleten

každého večera
nanovo posilněn
šetřím síly
k cíli abych došel
a ještě zpět

festovní poezie

stačí trocha zvířátek
a sem tam náhka holčička

* * *

já jsem milenec všech zakletých žen
já zakletou ženu v sobě našel jsem

* * *

když uvidíš někde dítě
dítě také uvidí tě

3. 10. 2000

i šlapky mívají své sny
i šlapky mívají své postele ustlány
šlapka je kus
divočiny
divokým okem
po tobě hází

Textový a obrazový materiál:
Vědecké studio Stará milenka

Pyšišvorovy prostožpěvy a zpocených košil převlékárny

* recenze *
* recenze *
* recenze *
* recenze *

Brněnské Druhé město, nakladatelství zaměřené na produkci současné české literatury, především prózy i poezie, ukročilo projednou o víc než století zpátky – a vydalo titul Truchlozpěvy, rady a nápady, které „člověčenstvu všemu, zvláště pak lidu českému, přenešťastný sepsal tvor Emanuel Pyšišvor“.

Kuriozní příjmení autorovo a postava pořadatele, protřelého a vydatného mystifikátora Ivana Wernische, nás svádějí hned zkraje k domněnce, že česká literatura, tentokrát 2. poloviny 19. století, je tímto sotva šedesátistránkovým brožovaným počinem rozhojněna o novou fiktivní postavu. Ale nemylme se: v archivu pražské Národní knihovny jméno Emanuela Pyšišvora znají a jsou tu k dispozici dva jeho knižní svazky. Pročež se pokorně vraťme k Wernischově dovětku, označenému co Doslov, a vezme, že „přenešťastným světa tvorem“, jenž v letech 1875 a 1880 vydal dvě knížečky epických básní, žánrově kmitajících mezi „žalozpěvem“, „ódou“, „radou“, „návrhem“, „truchlozpěvem“, „hymnem“, „zpěvem“ a „vyznáním“, mohou být následující tvůrci: na prvním místě Wernisch jmenuje „dra. Josefa Hubáčka, počátkem 90. let šéfredaktora Hlasu Národa“; alternovat s ním prý mohli „administrativní úředník Vilímkovy firmy“ František Andrlík, dále Rudolf Jaroslav Kronbauer a též „Hubáčekův bratr Václav Čech-Stráň“.

Podle editora ale „zdá se, je dokonce jisté, že za nešťastného světa tvora se vydávalo více autorů...“

Buď jak buď, konstatujme, že Pyšišvorova čtyřverší jsou náramně zručně rýmovaná a rytmitizovaná, že jen v minimu případů básník předává vládu rýmu nad smyslem, a tudíž jen zřídkakdy bychom jeho veršování byli v pokušení označit za rýmový proud insitního, čili naivního básníka – to spíše jeho stylizace, čili tvůrce dikce naivistické, tedy hávu, jenž si s chutí přes ramena mnohokrát přehazoval zmiňovaný Wernisch, třeba na sklonku 70. let minulého století co Václav Rozehnal, autor sbírky Z letošního konce světa (vydané knižně 2000 v Triádě). Však Pyšišvor jest světa tvorem přenešťastným, a tedy podnikajícím napříč svými čtyřveršími, v nichž se co vstupní a finální mantra opakuje rým „tvor–Pyšišvor“, jakési bedně dekadentní introspekce, žehráni nad různými neduhy společenskými, jež přivádějí ho k zjištění, že „zírám na tě nahota / zmařeného života“. Jeho nejvlastnějším místem je okraj, periferie, z něž (či níž) obzírám skutečnost brýlemi, které si za nedlouho po něm ve světě nasazují Alphonse Allais, Alfred Jarry či Raymond Roussel, tedy brýlemi zvyrazňujícími a zvětšujícími absurdní a nonsensové momenty žití – vždyť „z lidské pitomosti / rodí zpěv se jeho prostý“.

Zoufalý Pyšišvor si sice nařiká a běduje, litu-

je se a sebedojímá, zároveň však proti těmto stavům podniká mistrné výpady kordem ironie, a tím se jeho zoufalost stává komic-kou, resp. umírňuje se a odlehčuje reflexí. K tomu básník zapojuje do hry svoji fantazii – a vedle lehce moralizujících ód, za nimiž kdesi v hloubi času, co prvotní, byt' zřejmě nevědomý inspirátor stojí „blázen v lázni“ Hans Sachs, uvádí v literární život různé bizarní nápady a humorné návrhy: kupříkladu „stroj na líhnutí zvěře“, „orkestr z kolovrátků“, „zpocených košil převlékárny“, „pivo-vod“ (namísto vodárny), či návod „kterak ku smrti odsouzený může si prodloužit život“ anebo „jak lze s kapitálem jednoho c. k. krejcaru vydělat ohromně mnoho peněz“. Autor též radí, jak se vyhnout smrti utopením („při koupání hlavu svou / stále drž jen nad vodou“), anebo naopak doporučuje jako navýsost originální způsob sejítí ze světa sebevraždu ve vzduchu: „Balón ku nebesům vzletí, / pod ním pak bude viseti / samovra-hů všechněch vzor: / oběšenec – Pyšišvor.“ Některé z Pyšišvorových textů se svojí poeti-kou blíží kupletům, a to spíš než aktuálností témat (protože Truchlozpevy, rady a nápa-dy jsou převážně nadosobní, nadprostorové i nadčasové) svojí cílenou kritičností roz-manitých a věčných podfukářů, falešných amantů a inzerentů, sňatkových podvod-níků, ba i nekonečné „marnosti ženské“. Další básně – mezi nimi třeba ta, jež vyčítá piva- a bůčkumilným Čechům „netečnost k pokrmům duševním“, zavazují o strunu národněobrozencky agitační, tedy tu, již rozezníval v některých svých textech též zmíněný Rozehnal (1904–59). Dvaadvacet „přenešťastného tvora“ rýmovaných čísel však pokaždé a pozvolna rozvíjí děj, na jehož konci na čtenáře číhá milé poučení, drobná rada, přátelská moralitka. A s nimi vědoucí

povzdechnutí, že tyto všechny kouzelné rý-mované „truchlozpevy, rady a nápady“ ne-mohou než skončit v melancholickém snění, odplout do zásvětí na vlnách zapomnění – neboť „pravidlem to činí / hloupí lidé vždy-c-ky nyní: / o živého nedbají...“

Ba, nedbali ve své době – musel dbát až po století a čtvrt osvěcený Ivan Wernisch. A dobře že dbal: Pyšišvorovy básně vydané nyní Druhým městem ožívají svým druhým životem v plné síle: v milé formě i mnohdy nečekaně závažném, protože naprosto upřímně vyřčeném obsahu.

Radim Kopáč

kresba: U. Padovani

* recenze *
* recenze *
* recenze *

MARCIPÁN S TROCHOU KOKOSU

Svatava Antošová

„Dvacet let jsem neměla chlapa, deset let ženskou a pět let nepíšu o ničem jiným než o sexu,“ vzdychla Jsem Na Brunety a hodila šipku přesně na střed. „Už mě to nebaví...“

Jsem Na Brunety byla spisovatelkou. Psala brutální knihy o ženách, které milovaly jiné ženy, podnikaly v erotických pomůčkách a tajně holdovaly vampyrismu. Když nepasla, pila pivo a hrála šipky.

„Kam půjdeme? Tady za chvíli zavírají...“

Vytáhla šipku z terče a otočila se na svou společnici.

„Spát,“ navrhla Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy, „ale nic nebude...“ dodala a významně povytáhla vyškubané obočí.

Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy byla brunetou a feministkou. Pracovala na brutálních projektech pro ženy, které trpěly vaginismem, sociální fobií a obezitou. Když nepracovala, pila pivo a přemýšlela, jaké by to asi se Jsem Na Brunety bylo.

Jsem Na Brunety ji poprvé potkala před měsícem při slavnostním otevření Gender Tubbies. Stála u jednoho ze stolků s občerstvením, cucala marcipánový penis a bavila se s Nikdy Ti Nedám. Zapnutý diktafon napovídal, že rozhovor je pracovní. Nikdy Ti Nedám byla brunetou a novinářkou. Dělal brutální rozhovory se ženami, které zaslály svůj život antikoncepci, kariéře a módě. Když rozhovory nedělala, pila pivo, zápasila s anorexií a hrála si na dominu v jednom internetovém sadomasochistickém salónu. Tam navázala kontakt se Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy. Domluvily se na rozhovor.

„... takže Gender Tubbies je něco jako tvoje dítě...“ zaslechla Jsem Na Brunety, když se k nim přiblížila a natáhla ruku pro perníkový zadeček. S chutí se do něj zakousla, vyboulila pravou tvář a upřela svůj gurmánský pohled na Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy. Vypadá, že to s babou ještě nedělala, otypla si ji v duchu bleskurychle, ale nejspíš by to ráda zkusila. A když ne dnes, tak určitě někdy jindy.

„...ne, ne...“

Objekt jejího pozorování roztomile znervózněl.

„...ne...nebo vlastně ano...je to něco jako moje dítě...“

„Pardon,“ zašklebila se omluvně Jsem Na Brunety, když dožvýkala zadeček, „nechci rušit...ale...ehm...jaký je ten penis?“

Nikdy Ti Nedám sebou trhla.

„Marcipánový,“ vyštěkla až jí málem diktafon upadl na zem. „A rušíš.“

Jsem Na Brunety uchopila Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy za zápěstí levé ruky, která svírala sladkou pochoutku, a přitáhla si ji k sobě. Pak několikrát olízla žalud ve starorůžové barvě vzbuzující odpor.

„Marcipánový s trochou kokosu,“ upřesnila. „Varlata už jsi snědla?“

Nikdy Ti Nedám se zaškaredila a vypnula diktafon.

„...ne, ne...“ pípla Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy, „...nebyly tam...“

Jsem Na Brunety pustila její ruku a rozhlédla se po cukrovinkovém stole. Její pohled se zastavil u punčových vagín. Vítězně se usmála.

„Neochutnáš? Vypadají dobře...“ řekla a jed-
nu svému vyhlédnutému objektu podala.

„Ne, díky. Vystačím si s tímhle.“

Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy chtěla
znovu napíchnout svou hlavu na marcipáno-
vý penis, ale zarazila se. Co když, zkusila si
v duchu bleskurychle otipnout majitelku ja-
zyka, který se jí vloudil do lízání, má AIDS?

„A ty?“ otázala se Jsem
Na Brunety vypnutého
diktafonu.

Nikdy Ti Nedám si také
nevzala. Prý hubne.
Jsem Na Brunety zhl-
tla vagínu a spokojeně
mlaskla. Pak je obě sje-
la sapfickým pohledem
a vzdálila se.

„Takže...“ oddechla si
Nikdy Ti Nedám a za-
pnula diktafon, „kde
jsme to skončily?“

„U dětí,“ pípla Chci To
Zkusit Taky, Ale Někdy
Jindy a hodila marcipá-
nový penis do odpad-
kového koše. Jsem Na
Brunety to pochopila
jako neklamně znamení,
že se objekt jejího zájmu
zbažil fixace na opačné
pohlaví.

Když se teď Jsem Na
Brunety dívala skrz
kouř a matné osvětlení
lokálu na přiovilou Chci
To Zkusit Taky, Ale Ně-
kdy Jindy, pochopila, že
nikdy nic nebude. Ani
teď ani někdy jindy. Od-
hození marcipánového
penisu do odpadkového koše tehdy v Gender
Tubbies bylo jen prázdňé gesto, nic víc. Jsem
Na Brunety se rozhodla vzdát to.

„Jdu domů,“ řekla a hodila na sebe kabát.

„A sama,“ dodala.

Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy se na-
foukla. Měla vztek.

„To jsem ti jako úplně lhostejná, nebo co?“
Zkusila Jsem Na Brunety zadržet.

„Jdu domů,“ opakovala Jsem Na Brunety
a vytrhla se jí, „kdyby sis to konečně rozmys-
lela, tak přijď. Klíče máš.“

kresba: U. Padovani

Jsem Na Brunety se ztratila ve tmě. Doma
si dala jointa, otevřela plechovku piva, za-
pnula počítač a pustila se do nové, silně au-
tobiografické knihy. Nazvala ji Marcipán

s trochou kokosu a rozehrála v ní brutální příběh několika žen, které sedí doma u monitoru, pijí pivo a hrají šipky po internetu. Když šipky nehrají, nudí se, a tak hupsnou na chat. Nějakou dobu si vyměňují obskurní vzkazy, až nakonec založí chatovací skupinu a nazvou ji Gender Puppies. Děj přestane být stereotypní ve chvíli, kdy do skupiny pronikne Všechny Vás Vopíchám a pozve je na panáka. Gender Puppies se zmilitarizují, udělají si z něj virtuální terč, do kterého se střelují šipkami, a přestanou se nudit. Hlavní postava Jsem Na Brunety přijde jednou v noci domů, dá si jointa, otevře plechovku piva a začne chatovat. Náhodou narazí na Gender Puppies a je přijata. Jedna z členek skupiny se jí zeptá, jestli nemá webovou kameru. Má. Propojí se. Na monitoru se objeví tvář ženy ve vojenské uniformě a černém baretu.

„Salam alejkum, pičmulko,“ ozve se z reproduktorů.

„Kdo jsi?“

„Pěkně Si Tě Podám,“ představí se tvář.

Pěkně Si Tě Podám je armádní šifrantkou a právě se vrátila z brutální irácké mise. Specializuje se na dešifrování zpráv teroristických skupin, které podnikají v unášecím průmyslu. Když nedešifruje, surfuje po internetu a hraje si na mužáky a bažanty.

„Tak hrajeme. Jsi můj bažant.“

„A co mám dělat?“

„Vymočíš se do sklenice a vypiješ to.“

Jsem Na Brunety si stáhne kalhoty, vymočí se do sklenice a sklenici vypije.

„Vítej ve skupině!“

Obraz tváře Pěkně Si Tě Podám se rozmaže. Na monitoru se objeví tvář dívky s tizianovým mikádem.

„Zpřerážím Ti Hnáty,“ představí se.

Zpřerážím Ti Hnáty je napůl Francouzka a studentka genderových nauk. Jejím oborem je brutalita domácího násilí na ženách, které trpí submisivitou, nadměrnou produkcí slz a špatným hojením podlitin. Když ne-

studuje, surfuje po internetu a hraje si na tyrany a domácí kuchtičky.

„Ty si chceš taky hrát...?“ vydechne Jsem Na Brunety překvapeně.

„Oui, d'accord. Jsi moje domácí kuchtička.“

„Co mám dělat?“

„Shodíš si na nohu mikrovlnku a zlomíš si ji.“

Jsem Na Brunety přejde ke kuchyňské lince a shodí si na nohu mikrovlnku. V noze jí zapraská, ucítí bolest.

„Sois la bienvenue dans la groupe!“

Obraz tváře Zpřerážím Ti

Hnáty se rozmaže.

„Jsi moje pacientka,“ ozve

se z reproduktorů

Na monitoru se objeví postava v bílém lékařském plášti.

„Cože...?“ zaúpí Jsem Na Brunety „Tvoje pacientka?! A kdo jsi ty?“

„Zachráním Ti Život,“ představí se postava a zašermuje před kamerou skalpelem. Zachráním Ti Život pracuje na ministerstvu zdravotnictví, lobbuje za různé farmaceutické koncerny a rediguje odborný časopis Heparin. Když nelobuje ani nerediguje, surfuje po internetu a hraje si na chirurga.

„A co mi budeš dělat?“

„Ta noha musí pryč.“

„Ne!“

„Ano. Vyndáš ze šuplíku sekáček na maso a amputuješ si ji.“

Jsem Na Brunety se dobelhá k příborníku, povytáhne jeden ze šuplíků, vyndá sekáček na maso, amputuje si zlomenou nohu a omdlí. Obraz postavy Zachráním Ti Život zmizí. V zámku bytu Jsem Na Brunety zahašá klíč. Vejde Chci To Zkusit Taky, Ale Někdy Jindy. Skloní se nad Jsem Na Brunety a několikrát olízne pahýl její nohy vzbuzující odpor.

„Marcipánová s trochou kokosu,“ mlaskne spokojeně, sjede Jsem Na Brunety sapfickým pohledem a s chutí se do ní zakousne.

Pomocná ruka

Každý člověk by měl přemýšlet o tom, že se může dostat do situace, kdy bude moci prokázat svému bližnímu dobrou vůli. Lidově se tomu říká: podat bližnímu pomocnou ruku.

Pokud se tato pomoc osvědčí, redakce PAKO uvažuje v dalším kroku navrhnout ministerstvu dopravy POMOCNOU RUKU jako povinnou součást výbavy automobilů.

- LZ -

Redakční tým časopisu PAKO se rozhodl ukázat svým čtenářům, jak na to. Součástí tohoto čísla je kresba pomocné ruky, kterou bychom měli stále nosit při sobě. Abychom byli na situace, kdy můžeme svým bližním pomoci dobře připraveni, pořídme si raději několik takových pomocných rukou. Uvidíme-li, že můžeme někomu nabídnout konkrétní pomoc, neváhejme ani okamžik a po dejme dotyčnému tuto pomocnou ruku.

Příklady použití:

- Člověk v nouzi
- Porucha automobilu na cestě
- Adekvátní náhrada při vybírání finančních prostředků na rozmanité humanitární účely

HE MŔTVÉ ENVIRONMENTALISTKY

(ke knize Václava Klause „Modrá, nikoli zelená planeta“ s podtitulem Co je ohroženo: klima, nebo svoboda?, kterou vydalo pražské nakladatelství Dokořán v roce 2007)

„Jejich hrob jsme odkryli při výkopech na náměstí v Ústí nad Labem,“ potvrdil PAKU příležitostný archeolog Luděk Marks. „Už při prvním pohledu nám byla zřejmá disproporce mezi koncovými a centrálními partiemi nalezených ostatků. Nebylo třeba ani uhlíkové metody, abychom mohli s jistotou určit, že středové tělesné partie byly do hrobů vkomponovány teprve nedávno.“

ČÍ JE TEN BOBR?

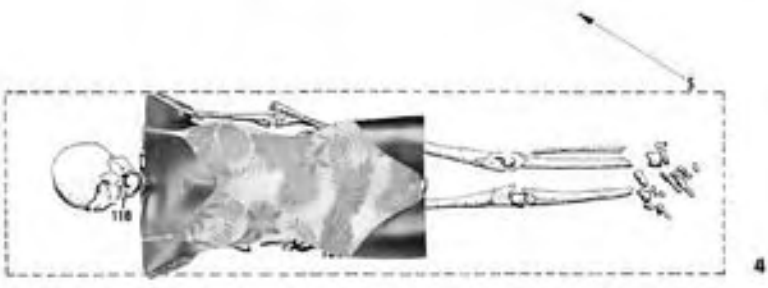
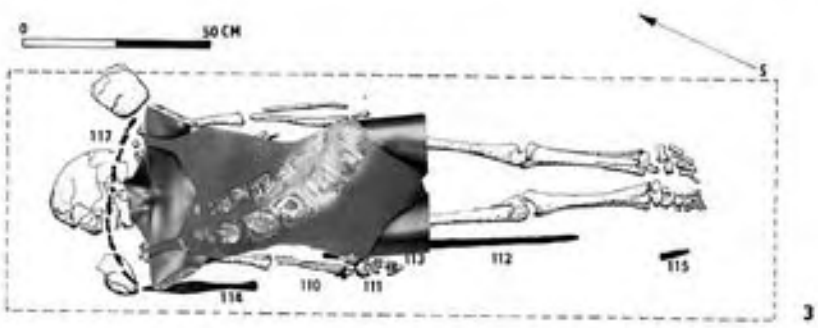
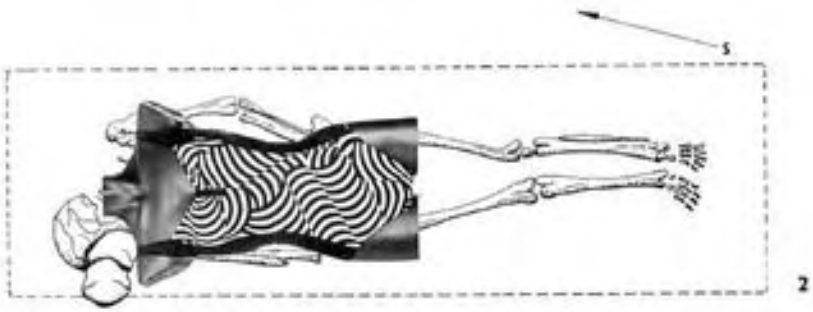
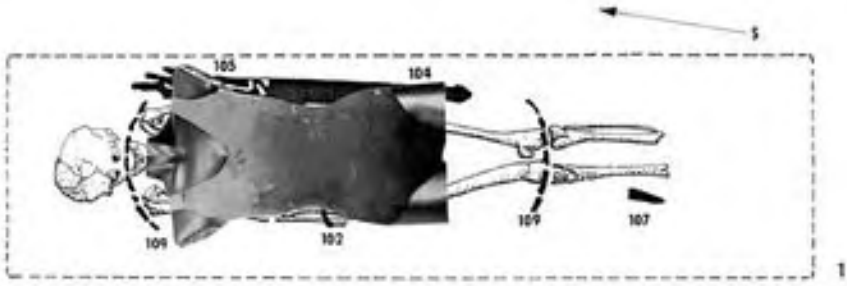
Jednalo se o čtyři mladé ekologické aktivistky z ústeckého sdružení Přátelé přírody, které jako první padly za oběť tzv. zelené genocidě. Vlna odporu, následovaná slovními i fyzickými útoky se proti ochráncům životního prostředí na ústecku zvedla krátce po té, kdy vyšlo najevo, že bobři, spatření na Labi nedaleko Malého Března nemají nic společného s oním vzácným bobrem evropským. „Nejspíš došlo k politováníhodnému omylu,“ nechal se slyšet ředitel sdružení Marian Páleník. „Naše členky se často chodily do Labe koupat a protože si někdy s nošením plavek nedělaly přílišné starosti, mohl si nezávislý pozorovatel skutečně splést bobra a ‚bobra‘. Ovšem obvinění, že jsme na záchranu tohoto živočicha na Labi čerpali neprávem státní dotace naprosto odmítáme.“

SEN VÁCLAVA KLAUSE

O čtyři environmentalistky více nebo méně, na tom nesejde, řekl by si jistě s mírným uspokojením autor nám všem dobře známé bible (nejen) antibobrismu Modrá, nikoli zelená planeta. „Pan prezident má s bobry velmi špatné zkušenosti,“ odpověděl redakci PAKA hradní tajemník Václav Jakl na otázku, proč si Václav Klaus myslí, že snaha o zachování populace bobra na Labi je ohrožením pro lidskou svobodu, „ty potvory vám vlezou všude.“ Pan prezident tedy se „zelenou genocidou“ souhlasí?, byla naše další otázka. „Pan prezident se k této věci nebude vyjadřovat,“ zaznělo mrazivě z Hradu. Pochopitelně. První muž české kotliny se přece nenechá vtáhnout do diskuse, z které by mohlo vyplynout, že „zelená genocida“ je jeho tajným snem. Je pan prezident ochoten přiznat si alespoň nepřímou spoluzodpovědnost za smrt těch čtyř dívek po té, kdy se prostřednictvím své publikace vložil do sporu, zda bobr ano, či ne?, nenechali jsme se jen tak odbýt. „Pan prezident – jako svědek dnešní celosvětové debaty – chce říci,“ přišlo faxem, „že ani on už není jenom znepokojen, že i on už se zlobí.“

Anastázie Hmilánská

količ: Vetrugin

Život a smrt Dicypteria

Bob Randýsek

Nekonečný prostor kolem se vine,
občas zahřmí hrom a zem se zachvěje,
těsto v hrnci ještě dlouho nevykyne,
ne lidmi jsou obydleny skalní sloje.

Na malém palouku porostlém jehličnanem
klidně se pase mládě nosorožce.
Jeho mohutná matka zdobená tuhým rohem
zatím netuší přítomnost dravce.

Dlouhou cestou znavené Dicypterium glomeris,
jež je obávaným vládcem období středního devonu,
jež má zaplněno žaludek jen trochou myši a krys
se objevilo nedaleko palouku zchladit žízeň vodou z pramenu.

Mohutná tlama tohoto praještěra,
Obrovské nozdry a kraksiální vaky
Nevěštily dobrou budoucnost nosorožce Uintateria,
Který zatím bezstarostně požíral korýše a raky.

Dicypterium mocně nasálo chladnou tekutinu,
pak naplnilo jeden kraksiální vak,
ocasem trochu rozrylo hlínu
a v žaludku počalo pociťovat prudký hlad.

Kdyby alespoň nějaký Ungerhof nebo mečný kozel
do cesty se mu připlétl,
i třeba dlouhoklepetný krab Kondryzel,
anebo malý zakrslý koník Sanferys brentl.

Náhle Dicypterium nastavilo své slechové ganglomery,
do klycidních membrán narazil jakýsi šum,
neklid vstoupil do této obrovské ještěry,
která uzřela klidně se pasoucí Uintaterium.

Zabít mládě Uintateria není věc těžká,
vybavilo se v primitivním mozku ještěra.
Nač tedy ještě mešká?
Vždyť jeho trháky posetá tlama je jak mocná sekera.

Dicypteriumglomeris však opatrně vyčkává,
neb ví, že poblíž jsou i staří nosorožci.

Šílený hlad ho ale k útoku strhává
a jediným dlouhým skokem se ocitá Uintateriu na pleci.

Zděšené mládě vyjeklo děsem,
ze šílené rány valí se krev.
Náhle ale dospělý samec žene se sem klusem
a Dicypterium tuší jeho hněv.

Druhým obrovským skokem ocitá se na hřbetě samce,
ten však svým hutným rohem
a zuřivostí divokého kance
probodává kůži Dicypteria v oblasti mezi brachickým plyzuhem.

Dicypterium uskočí, neb je silně otřeseno,
než však se stačí vzpamatovat,
roh mu proniká tkání a trhá jeho stehno,
jako v mrákotách začíná vrávorat.

Z posledních sil však zatne své ostré zuby,
Uintaterium bezmocně klesá k zemi,
u jeho zpola rozevřené huby
objevily se smrt věštící hleny.

Tu mládě, o kus dál dospělý samec.
Pro oba skončil boj o život,
jeden přetnutou šíjí, druhý roztrhanou plec,
ale i Dicypterium tvrdě poznamenal jejich hrot.

Ohromný ještěr leží vyčerpán vedle svých obětí,
z brachického plyzuha prýští neustále krev,
jeho pravá noha proražená rohem není schopna pohnutí,
tu a tam vydá obluda žalostný řev.

Už pryč je ten ukrutný hlad,
jen obrovská žízeň teď ničí ještěra,
který však není schopen vstát
a napít se z hladiny jezera.

Dicypterium tuší blížící se konec,
jeho zmatené smysly ještě registrují,
zkalený zrak vnímá, jak se pohybuje jakýsi kopec
a najednou je vše jasné
- to není kopec, ale Kataraktální ludenterium zde stojí.

A pak zlomek vteřiny,
kámen v tlapách Kataraktálního ludenteria,
rána, praskot kostí lebeční spodiny
- smrt Dicypteria.

Abychom mohli odpovědět, zda by bylo možné, aby přežilo *Dicypterium glomeris* zranění utržená v boji s *Uintaterii*, museli jsme si řádně prostudovat spis syh. cyrh. Slinaká Bks, jenž se ve svém souboru děl o proxomatických ještěrech z období středního devonu zabývá zvláště podrobně *Dicypterii*. Odvolávali jsme se především na dílo *Urstochická tanistrophia mysteriálních plyzmobuněk Dicypterii*, které se zevrubně zabývá horentními důsledky poškození některých syntotkání *Dicypteria*. Slinaká zde popisuje případ, kdy *Fronđerovou* plofarní metodou byl uměle pěstovanému *Dicypteri*u proražen kraksiální vak. Postižený jedinec začal ihned vylučovat lusomický homon *A – 4/SBD*, kterým doslova zaplavil srdeční cévy a jokální uzliny. Došlo k zástavě činnosti ganglomerixní soustavy a vyřazení hortobranadických membrán, které postupně exitovaly. Do proraženého kraksiálního vaku byl zpětnou synodální vazbou nasáván vzduch a tím byla porušena krixomatózní rovnováha vakuality a oxygenální laryace, což mělo za následek vyřazení kraksiálního vaku z chodu. Druhý vak, jenž byl už v důsledku holderity a poměrně grecézní madioptéze daného jedince hysterézně zploštělý, automaticky přestal vykazovat činnost, přestože jeho durderní obal, a především plyzmobuňky, nebyly zkronchtuovány. Je-

dinec exitoval po šesti hodinách. Z toho vyplynulo, že při jakémkoliv poškození už jednoho vaku došlo k materializačním změnám ve grofální rovnováze a *Dicypterium*, které jinak vykazovalo negativní kropsonent, odumřelo následkem hyperobenderityhomonu *A – 4/SBD*. Naše *Dicypterium* ovšem utrpělo poškození brachického plyzuha a celkem bezvýznamné zranění v oblasti stehniální. Při narušení brachického plyzuha dojde ke gigérnímu zánětu, jenž úplně rozruší sabaltní vazbu *urstochického tanistrophia*, jež zůstává neutralizováno zásaditým roztokem kakreksyalinu. Tento zánět je ale v poměrně krátké době likvidován strepciálními kony, které se do oblasti plyzuha dostávají *Holdenovým* trudovodem a během celého průchodu vylučují *dandeliobenelní* homon *BCF*. Homon má blahodárny účinek na obnovu syntotkáně plyzmobuněk, a tak asi po třech hodinách je zánět úplně zlikvidován a dochází k obnově činnosti *hystomaterdální žlázy* a *rigomézní uzliny*, které se nalézají v oblasti brachického plyzuha. Docházíme tedy k jednoznačnému závěru, že *Dicypterium* by mohlo svá zranění přežít, zvláště přihlédneme – li k okolnosti, že mělo na poměrně dlouhou dobu zásobu duzyálního masa, které by se objevilo po rikrentním obnažení tkání *Uintaterii*.. *Dicypterium* ovšem nepřežilo, neboť se objevil typický zástupce čeledi *hontobraxiálních opů*, velice dravé a útočné *Kataraktální ludenterium*.

Vyplynulo jasné poučení
- buďme svornými po všechny příští doby,
a i když Baradý silně pění,
neznesvěcujme hroby !!!

VÝSTRAHA

CCÍRRKKEEV * CCÍRRKKEEV

Upozorňujeme odběratele naší svěcené vody na plagiát, který je nabízen na trhu. Tato nápodoba nedosahuje ani zdaleka kvality našeho výrobku, neboť jeho výroba neodpovídá ověřeným staletým recepturám, ani dogmatům předepsaného svěcení. I když je jeho cena nižší než námi nabízeného výrobku, měli byste před jeho koupí zvážit nižší účinnost, která není konciliárně ověřena. Receptura tohoto výrobku nebyla schválena a vyvolává proto nebezpečí heretismu, neboť se může také jednat o znesvěcenou vodu. Pravoslavná církev důrazně varuje před užitím neznámé tekutiny, jejíž použití může vést až ke ztrátě víry v našeho pána, či dokonce k nebezpečným úchytkám a následnému vyloučení z kolektivu věřících.

In quorum bonafide...

Padre Eugenio

**Svěcená
voda**

plagiát

**Svěcená
voda**

konciliárně ověřeno

KUDY DO KUNDY?

(ke Knize o kundě, kterou péčí Karla Utteho a Nely D. Astonové vydalo v roce 2007 pražské nakladatelství Dybbuk)

Tudy. Jedině tudy to teče, valí se a hrčí. Tudy se ubírají kominičci, žumcajdál, tudy bez přestání zírá skleněné mužské oko, tudy slunce září, tudy čpí záchody, tudy roste vlhké křovisko, v němž mu-něk pár se pase... Kunda se šije na míru stejně jako pánské prádlo. Pohybuje se standardně ve výši trpaslíkovy hlavy. Hřeje, takže si ženská v mínus deseti klidně může chodit jen tak v silonkách. Jsou doby, kdy visí ve vzduchu, a někdy dokonce padne jako rukavice. Je darem božím, a kdo ji nelíže a nectí, je lump a darebák. Nejlepší je prý plechová, tu má Olga Blechová. Ale když slovo „kunda“ zadáte do Googlu, najde vám senegalského fotbalistu.

MALU ANČA MALU MÁŠ
S TOU SI HOVNO VYDĚLÁŠ

Vtip, vulgarita, oslava rozkoše i per-verze – to všechno sem patří. Profláklý „Rytíř Smil“ (Vrchlický) i „Štěpnice Kristiny“ (Rimbaud), „Historie mého života (Casanova) i „Lady Fuckingham“ (Wilde), „Nadsamec“ (Jarry) i „V zahrádce otce mého“ (Krejcarová), stejně jako třeba „Tiché dny v Clichy“ (Miller) nebo „Deník dívky, která hledá Egona Bondyho“ (Bondy). Skvělé tipy na četbu, pokud budete chtít své znalosti kundaismu rozšířit. Kromě klasiků i moderna a postmoderna, kro-

mě jmen slavných i lidová anonymové, jejichž prostoduché, ale za to svižné verše vyzpívávají ódu na „kmotřenku, studánku slasti“ více než radostně. Editoři si dost mákli, než takové množství odkazů sebrali, i když je tu a tam podezřívám, že si vypomohli fantazií svou, či svých přátel. Tak třeba tohle by mohl klidně napsat Milan Kozelka: *U jedné studýnky kundy / se kópaly / na jednu haluzu piče / pověšaly / i přišil čert staré, uviděl / ty čáry / zatřepal haluzó, piče / popadaly.* Ale možná se pletu. Fotografie, akvarely a kresby, které texty o kundě doplňují, jsou sice tak trochu na jedno brdo, ale co nového se dá ještě vymyslet? Všechny polohy a propletené už tady byly, kundy chlu-paté, nebo vyholené taky, starci a flandáci slintající do mladého lůna a lesby s odřenými stydkými pysky jakbysmet, o dámičkách v historických kostýmech z doby markýze de Sade, jimž se kdo-si (nejčastěji jeptiška) vrtá prstem pod sukněmi – někdy ony samy, ani nemlu-vě. *Ve škole nás naučili spoustu pičovín / však jak nakládat správně s kundou – nepadl ani slova stín,* poznamenal ve své básni (str. 165) Radim Neuvirt. Něco na tom bude. Lasturu můžete buď otevřít, anebo vylomit. Inu, každá to máme ráda jinak.

A JÁ SI JU NAŠIJU
Z KREPOVÝHO PAPIŘU

„Kunda. Řekněte to slovo – máte na to?“ ptá se v úvodu knihy Karel Utte a hned na začátek zařadí úryvek z Puškinových Tajných zápisků z let 1836-37: *Na ženu lze pohlížet jako na bohyni, leč toliko z jediného důvodu: že v každé ženě přebývá skutečné božstvo – Kunda.* Puškin na to měl, ale až krátce před

smrtí. Ach, ti romantici! Dvacáté století v uměleckém ztvárnění „senegalského fotbalisty“ notně přitvrdilo. Čistá a růžová a mokrá a roztažená, se združeným poštěvákem naplněným krví, mi její kunda visí na tváři, píše Bret Easton Ellis v Americkém psychu z roku 1991, a já do ní tlačím nos, lížu ji, opíjím se tou chutí a současně prstem zajíždím do řiti. Poza du nezůstaly ani české luhy a háje. Venerolog Vincent Venera pravil: „Lízal jsem jediný děvce kundu a vypad mi přitom zub. Tak sem hned věděl, že z toho bude nějaká katastrofa. A druhý den čtu v novinách, že v Bhópálu pomřelo 2000 lidí, a to jen kvůli jednomu mému zubu!“ I u nás na to máme, obzvlášť kolem katastrof. Na kundu ovšem nelze poslat katastou vodu, vyhodit ji na nelegální skládku toxických odpadů a zapálit, položit ji na koleje a nechat přejet Pendolinem, ani na ni poslat heparinového vraha. Ona tady bude pořád a pořád bude někoho svádět a někoho strašit. Ukončeme tento malý exkurz do jejích růžových a vlhkých hlubin Manifestem kundaismu z pera anonyma, i když mi má literární intuice říká, že autora nejspíš znám: *Kunda / Zatím se nic neděje / Kunda je pěkně chlupatá / Kunda je veliká / Kunda je svobodná / Teď se kunda koupe / Kunda menstruuje / Teď kunda spí / Nechrápe / Kunda nikdy nechrápe / Teď přišla druhá kunda / Ani jedna kunda nemá vložku / Obě kundy jsou vzrušené / Obě kundy jsou vylízané / Teď přijde čurák / Obě kundy jsou ošukané / Přichází další čurák / Situace se stává nepřehlednou.*

PAPÍR SE TI ROZMOČÍ
A BUDEŠ MÍT PO PIČI

Každý –ismus má svou ideologii, každá ideologie své stoupence i odpůrce, ta kundí také. Proto tuto knihu snad ani nehledejte v knihovnách, i když výjimka může potvrdit pravidlo. Říká se, že knihovny nemají peníze, ale že když jim zašlete knihu zdarma, budou vám vděčné. V případě teplické knihovny tak Dybbuk učinil, ale po knize jakoby se zem slehla. Nenajdete ji zaevidovanou v katalogu, natož pak stát na regále. Možná by nebylo až tak od věci uspořádat jako protipól zmiňované publikace jakousi Knihu o antikundě – vždyť i Charta měla svou Antichartu, přijatelnou pro většinového občana, že ano. A vsadím se s vámi o co chcete, že Antikundu byste v knihovnách našli. Jestli už tam není...

- SA -

S
E
X
K
U
R
Z
E

KOMIKSOVÝ ZÁZNAM DIVADELNÍ INSCENACE HRY
P. VACKA A V. RANDÝSKA

V PRVNÍM DÍLE JSME SE SEZNÁMILI SE
TŘEMI ZLOSYNŮ, KTERÝ SE CHYSTAJÍ UKRÁST V
ZOO ZVÍŘATA. PROČ? PRO KOGO?

V DOUPĚTI ZLOSYNŮ

ZCELA JSTE ZKLAMALI!
VŽIVOTĚ JSEM NEPRACOVAL S VĚTŠÍMA MŮ-
LAMA. VŠEČKO JSTE
ZMAŘILI, MOJE CELOŽI-
VOTNÍ DÍLO JSTE ZNIČI-
LI A POŠLAPALI, ALE
BUDETE ZA TO DRAZE
PLATIT.

ALE ŠĚFE, VŽDYT
ZVÍRATA MATE,
TAK PŘECE...

ODTEDKA ZAVEDEME
PŘÍSNOU MORÁLKU. MLUVIT
BUDETE JEN KDYŽ SE VÁS BUDU
NA NĚCO PTAT, ZVEDNETE PAZOUR A
ŘEKNETE: "SLUHA VELKÉHO ZYKARINA"

ZAČNEME S TEBOU CHCÍPÁKU.
TAK CHCEŠ SE MNOU JAKO
MLUVIT?

TĚPĚR JA NĚCHÁM, TAVARIŠČ
ZYKARIN. MNĚ NÁDO PO-
SMATRĚT, JESLI ŠTO NEBUD
NESLUČILOŠ MAJEMU SA-
MAKATU.

ZABIJU TĚ POZDĚJC.
A TEĎ ALFERIČ. KDY
SIS NAPOSLED HONIL
PTÁKA !?

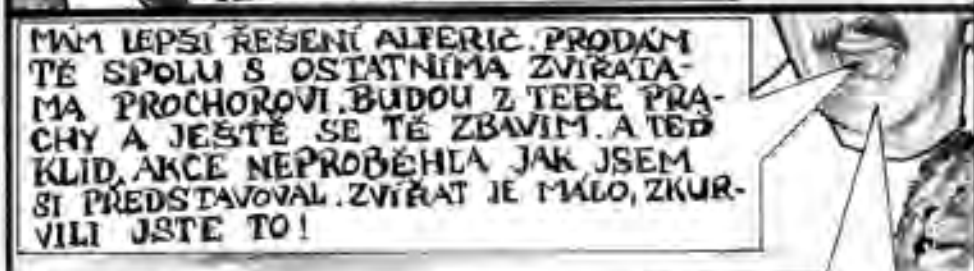
KDY JSEM SI HONIL PTÁKA,
TO JE MOJE VĚC. NA TO
NIKOMU ODPOVÍDAT
NEBUDU.

VŠECHNO JSTE POSRALI. JASNĚ JSEM VAM ŘEKL, CO DĚLAT A VY JSTE ANI NEDOKAZALI ZABÍT TOHO ODPORNÝHO CHLAPKA, CO SE K VÁM PŘISRAL. NAVÍC, NIKITIČ, CHTĚL SLONA. A MÁME SLONA - MÁME HOVNO!

IVAN ALFERIČ, SLUHA VELKÉHO ZYKARINA, ŠÉFE, KDYBYSTE TAM MEZI NÁS NEVLÍT, TAK MÁME SLONŮ TŘI PRDELE.

MÁM LEPŠÍ ŘEŠENÍ ALFERIČ. PRODAM TĚ SPOLU S OSTATNÍMA ZVÍŘATAMA PROCHORŮVI. BUDOU Z TEBE PRAČHY A JEŠTĚ SE TĚ ZBAVIM. A TED KLID, AKCE NEPROBĚHLA JAK JSEM SI PŘEDSTAVOVAL. ZVÍŘAT JE MÁLO, ZKURVILI JSTE TO!

PŘEČTEŠ DOPIS OD PROCHORA NIKITIČE. A NAHLAS NULO!

DRAHÝ GEORGIJI ZYKARINE, PŘED ČASEM JSEM VÁS POŽÁDAL O JISTOU SLUŽBU. DOPORUČIL JSEM VAM DVA CHLAPÍKY - ALFERIČE A GONČARENSKEHO. SLYŠEL JSEM NA NĚ ZATÍM JEN SAMOU CHVÁLU ...

DOPRDELE, ALFERIČ, CO ČTEŠ TAKOVÝHLE NESMYSLY, KRUCIFIX. PŘEČTI JEN TO PODSTATNÝ !!

... CHTĚL JSEM, ABYSTE MI OPATŘIL AŠI 40 KS RŮZNÝCH ZVÍŘAT, OD PTAKŮ PO TLUSTOKOŽCE - TY HLA-

VNĚ. NYNĚ VŠAK VÍM, ŽE ČTYŘI-
 CET ZVÍŘAT JE ŽALOSTNĚ MÁLO.
 DŘÍVE, KDYŽ JSEM NEOVLÁDAL
 SPRÁVNOU TECHNIKU VRHU, BY
 MĚ SNAD ČTYŘICET ZVÍŘAT MO-
 HLO NĚJAKÝ ČAS VYDRŽET, ALE
 TEĎ UŽ NE... PROTO BYCH CHTĚL,
 POTŘEBOVAL, OPATŘIT ALESPŇ
 STO RŮZNÝCH ZVÍŘAT A HLAVNĚ
 SLONŮ, NOSOROŽCŮ A HROCHŮ.
 TI VYDRŽÍ DLOUHO, DO NICH SE
 GRAMODESKY ŠPATNĚ ZASEKA-
 VAJÍ, A TO I KDYŽ JE PŘED TÍM
 VYBRUŠUJI PILNÍKEM... VRHAM
 DESKAMI OPAVDU MISTROVSKY
 -PTÁKY ZABÍJÍM JEDINÝM HOD-
 EM - ALE TAKÉ TÍM TRÁVÍM POD-
 STATNĚ VÍCE ČASU... VÍM, JE TO
 DRAHÝ KONÍČEK. JEŠTĚ ŽE DESKY
 SE DAJÍ POTOM ZE ZVÍŘAT VYJÍ-
 MAT A ZNOVU POUŽÍVAT... I TAK
 TO PRO MNE, NAVZDORY DNEŠNÍ
 RECESI GRAMOFONOVÉHO PRŮ-
 MYSLU, PŘEDSTAVUJE ZNAČ-
 NOU FINANČNÍ ZATĚŽ.
 PROTO DOUFÁM, ŽE MÉMU PŘÁNÍ VY-
 HOVÍTE A VĚTŠÍ MNOŽSTVÍ ZVĚ-
 ŘE MI OBSTARÁTE, JAK MOHU ZA-
 RUČIT, ŽE ODMĚNA BUDE STÁT
 ZA TO.

TAK JSTE TO SLYŠELI, MUSÍME UDELAT
 JEŠTĚ JEDNU AKCI.
 A TEĎ BUDETE ZA TREST PO-
 SLOUCHAT JAK HRAJU NA HOUSLE.

A NYNĚ JIŽ VÍME PROČ A PRO KOHO. JAK TO
 DORADNE, ZJISTÍME PŘÍŠTĚ!

VEŠKA A BLEŠKA

napsali bratři Grimmové

Jedna veška a jedna bleška, které žily ve společné domácnosti, vařily jednou pivo ve vařečné skořápce. Tu veška upadla dovnitř a spálila se. Skrze to neštěstí začala bleška hlasitě naříkat. Tu se jí zeptala dvířka: „Proč tak naříkáš, bleško? „Protože se veška spálila.“

Tu počala dvířka vrzat. I zeptalo se košťátko, které stálo v koutě: „Proč tak vržete dvířka?“ „Jak nemáme vrzat? Veška se spálila, bleška pláče.“

Tu počalo košťátko truchlivě zametat. Tu jel kolem vozíček a ptá se: „Proč tak zametáš, košťátko?“ „Jak nemám zametat? Veška se spálila, bleška pláče, dvířka vržou.“

Tu počal vozíček truchlivě ujíždět a hnojišťátko, kolem kterého jel, se zeptalo: „Proč tak ujíždíš, vozíčku?“ „Jak nemám ujíždět? Veška se spálila, bleška pláče, dvířka vržou, košťátko zametá“

Tu počalo hnojišťátko jasným plamenem hořet. Vedle rostl stromek a ptá se: „Proč tak hoříš, hnojišťátko?“ „Jak nemám hořet? Veška se spálila, bleška pláče, dvířka vržou, košťátko zametá, vozíček ujíždí.“

Tu se počal stromek třásti, až mu všechny lístky spadaly. Viděla to jedna děvečka, co kolem šla se džbánkem na vodu, a ptala se: „Proč se tak třeseš, stromku?“ „Jak se nemám třást? Veška se spálila, bleška pláče, dvířka vržou, košťátko zametá, vozíček ujíždí, hnojišťátko hoří.“

Tu děvečka rozbila svůj džbánek. I zeptala se studna, z které voda vyvěrala: „Proč si svůj džbánek rozbila, děvečko?“ „Jak jsem džbánek rozbít nemohla? Veška se spálila, bleška pláče, dvířka vržou, košťátko zametá, vozíček ujíždí, hnojišťátko hoří, stromek se třese.“ „Ech,“ pravila studna: „tak to já se vyleju.“

No a jak byla pravila, tak učinila; a v té vodě se všichni společně utopili; děvečka, stromek, hnojišťátko, vozíček, košťátko, dvířka; a nakonec i veška s bleškou.

pro PAKO připravil Miroslav Wanek

učetný parafyzický srovnávací kalendář

VYMOZKOVAC

1. vymozkovač	20. prosinec
2. vymozkovač	30. prosinec
3. vymozkovač	31. prosinec
4. vymozkovač	1. leden
5. vymozkovač	2. leden
6. vymozkovač	3. leden
7. vymozkovač	4. leden
8. vymozkovač	5. leden
9. vymozkovač	6. leden
10. vymozkovač	7. leden
11. vymozkovač	8. leden
12. vymozkovač	9. leden
13. vymozkovač	10. leden
14. vymozkovač	11. leden
15. vymozkovač	12. leden
16. vymozkovač	13. leden
17. vymozkovač	14. leden
18. vymozkovač	15. leden
19. vymozkovač	16. leden
20. vymozkovač	17. leden
21. vymozkovač	18. leden
22. vymozkovač	19. leden
23. vymozkovač	20. leden
24. vymozkovač	21. leden
25. vymozkovač	22. leden
26. vymozkovač	23. leden
27. vymozkovač	24. leden
28. vymozkovač	25. leden

CERVEN

1. červen	26. leden
2. červen	27. leden
3. červen	28. leden
4. červen	29. leden
5. červen	30. leden
6. červen	31. leden
7. červen	1. únor
8. červen	2. únor
9. červen	3. únor
10. červen	4. únor
11. červen	5. únor
12. červen	6. únor
13. červen	7. únor
14. červen	8. únor
15. červen	9. únor
16. červen	10. únor
17. červen	11. únor
18. červen	12. únor
19. červen	13. únor
20. červen	14. únor
21. červen	15. únor
22. červen	16. únor
23. červen	17. únor
24. červen	18. únor
25. červen	19. únor
26. červen	20. únor
27. červen	21. únor
28. červen	22. únor
29. červen	23. únor

vydává: **NAKLADATELSTVÍ & VYDAVATELSTVÍ P.K.T.**

adresa: **NEDĚLE U PTÁČKŮ, 19.00 HODIN, TEPLICE**

Redakce:

Svatava Antošová – zasloužilá členka / dosud nezařazená

Eduard Vacek – *Lektor Zahubovač*

Petr Kuranda – *Profuzio*

Pavel Kreml – *Ungereze Padovani*

Mour de Zencle – vnější spolupráce

Factor Lapsus – vnější spolupráce

Obálka s použitím kresby Ungereze Padovaniho

Petr Kuranda

Grafická úprava a sazba:

Petr Kuranda

Obálka:

Obraz Lady Godiva

Tento časopis nevychází
s podporou ministerstva kultury.

číslo 15 vychází: 17. 2. 2008 vulg.
internetovou verzi najdete na www.czecharts.com

- GALERIE PAKA -

U PTÁČKŮ ST.

TEPLICE, ST 415 01

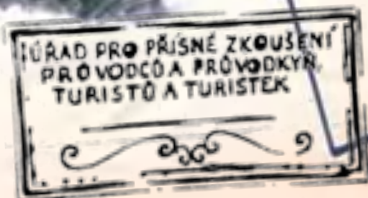
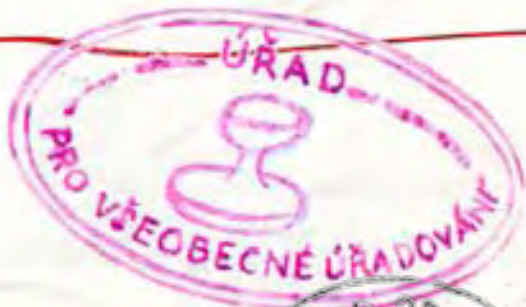
19.00.000

www.CZECHARTS.com

FOTOGRAFIE: PETR KURANDA

Jan 07